

Nr 399.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående driftkostnader under år 1919 för statens domäner: given Stockholms slott den 30 april 1918.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att

dels godkänna de av chefen för jordbruksdepartementet framlagda förslagen till avlöningsstater för domänstyrelsen och för skogsstatens ordinarie personal, att tillämpas från och med år 1919;

dels förklara, att de villkor och bestämmelser, som äro stadgade för åtnjutande av de i nu gällande stater för domänstyrelsen och för skogsstatens ordinarie personal upptagna avlöningsförmåner, skola vara gällande även i fråga om avlöningar till samtliga ordinarie befattningshavare å vederbörande nya stat, dock med de av departementschefen tillstyrkta förklaringar och tillägg;

dels förklara, att en var, som med eller efter den 1 januari 1919 tillträder ordinarie befattning i domänstyrelsen eller skogsstaten, skall vara pliktig att underkasta sig de sålunda tillstyrkta villkoren och bestämmelserna, samt att de förutvarande innehavare av ordinarie befattningar i nämnda styrelse eller inom skogsstaten, vilka icke före den 1 december 1918 anmäla, att de vilja övergå till vederbörande nya avlöningsstat och underkasta sig de för avlöningens åtnjutande stadgade villkor och bestämmelser, och som icke lagligen kunna därtill förbindas, skola varda bibehållna vid dem enligt ditiills gällande avlöningsstat tillkommande avlöningsförmåner ävensom, i den mån ej annat föranledes av bestämmelserna i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension, vid den rätt till pension, som ditiills tillkommit dem;

dels, med godkännande av de utav departementschefen i statsrådsprotokollet gjorda beräkningar, såsom driftkostnader under år 1919 för statens domäner *förslagsvis* uppföra ett belopp av 23,500,000 kronor, att utgå av domänfondens avkastning;

dels ock medgiva, att arvodesvillökning med 400 kronor för helt år räknat må under år 1918 av domänfondens avkastning utgå till en var skogstaxator och extra skogsingenjör ävensom sådan assistent, vilken enligt de bestämmelser, som gällde före ikraftträdandet av den vid 1917 års riksdag beslutade ändringen i rese- och traktamentsersättning till skogsstatens personal, skulle ägt åttujuta särskilt dagtraktamente av 6 kronor.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Alfred Petersson.

*Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans
Maj:st Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 30
april 1918.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
RYDÉN,
UNDÉN.

Departementschefen, statsrådet Petersson anförde:

Såsom driftkostnader för statens domäner under år 1918 har riksdagen enligt skrivelsen nr 347 den 12 juni 1917 förslagsvis uppfört ett belopp av 16,730,000 kronor att utgå av domänfondens avkastning.

Till grund för detta beslut hava lagts följande beräkningar:

I. Kostnader för domänstyrelsen:

avlöningsstat för styrelsen	kronor	186,800
extra skogsbyrå hos styrelsen	»	15,300
ålderstillägg åt styrelsens personal	»	12,000
pensionering av styrelsens personal	»	2,300
anställande av extra amanuenser och biträden hos styrelsen samt renskrivning m. m.	»	9,600

styrelsens expenser	kronor	18,000	
rese- och traktamentsersättning åt styrelsens personal	»	6,000	
tryckningskostnader för styrelsen	»	9,500	259,500

II. Kostnader för statens skogsdomäner:

skogsstatens ordinarie personal	kronor	1,480,350	
ålderstillägg åt skogsstatens personal	»	125,000	
pensionering av skogsstatens personal	»	65,000	
tillfällig löneförbättring	»	180,000	
reseersättningar	»	725,950	
ersättning för expeditiionslokal	»	35,100	
förnyelsefond för återväxtkostnader	»	1,750,000	
egentliga förvaltningskostnader	»	11,708,600	
	kronor	16,070,000.	

Avgår

a) ordinarie anslag för tillsyn å enskildas skogar i lappmar- kerna och Särna socken med Idre kapellag	kronor	200,000	
b) ordinarie anslag för tillsyn å enskildas skogar i Väster- bottens och Norrbottens läns kustland	»	130,000	
c) extra anslag för sistnämnda ändamål	»	80,000	410,000
			15,660,000

III. Kostnader för statens jordbruksdomäner:

avlönning åt domänintendenter	kronor	35,500	
resekostnader vid domänförvaltningen	»	45,000	
övriga med förvaltningen av jordbruks- domänerna förenade kostnader	»	100,000	180,500

IV. Krigstidstillägg och krigstidshjälp för år 1917			630,000
	Summa kronor	16,730,000.	

I skrivelse den 21 september 1917 har nu domänstyrelsen framlagt förslag rörande driftkostnaderna för statens domäner för år 1919. I detta förslag har styrelsen i åtskilliga hänseenden hänfört sig till ett av styrelsen den 25 april 1917 avgivet utlåtande angående delar av den norrländska skogsvårdskommitténs betänkande den 16 mars 1912 och i anledning av de skogssakkunnigas för södra Sverige betänkande den 17 december 1915, vilket utlåtande blivit befordrat till trycket i en mindre upplaga. Dessa handlingar hava jämte vissa andra inkomna framställningar varit remitterade till 1915 års kommission för gemensamma avlöningsbestämmelser vid kommunikationsverken m. fl. verk. Denna kommission har den 20 mars 1918 avgivit ett såsom I betecknat betänkande angående löneförhållandena vid åtskilliga verk och tjänstemannakårer, bland dem domänstyrelsen och dess underlydande personal. Även detta betänkande har blivit tryckt. Över de i detsamma framställda förslag beträffande domänstyrelsen och skogsskaten hava införade utlåtanden avgivits av vederbörande, varvid domänstyrelsen till alla delar biträtt lönekommissionens förslag.

Jag anhåller nu att få anmäla dessa ärenden jämte vissa i samband med dem stående frågor.

I. Kostnader för domänstyrelsen.

Den nu gällande staten för domänstyrelsen fastställdes av riksdagen år 1908, varefter ändringar i och tillägg till densamma skett åren 1911, 1912, 1913, 1915 och 1917, så att den numera har följande utseende:

Domänstyrel-
sens avlö-
ningsstat.

	K r o n o r				
	Lön	Tjänstgöringspenningar	Orts-till-lägg	Summa	
Generaldirektören och chefen	7,000	3,000	1,000	11,000	
1 byråchef	5,000	2,500	600	8,100	Efter 5 år kan lönen höjas med 600 kronor.
5 byråchefer	25,000	12,500	3,000	40,500	
1 ombudsman och fiskal	3,600	1,800	400	5,800	Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kronor och efter 10 år med ytterligare 500 kronor.
1 1:a gradens tjänsteman	2,200	1,500	300	4,000	Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kronor, efter 10 år med ytterligare 500 kronor och efter 15 år med än ytterligare 500 kronor.
9 1:a gradens tjänstemän	19,800	13,500	2,700	36,000	
1 kvinnligt biträde av andra lönegraden	900	550	150	1,600	Efter 5 år kan lönen höjas med 200 kronor och efter 10 år med ytterligare 200 kronor.
4 kvinnliga biträden av andra lönegraden	3,600	2,200	600	6,400	
1 kvinnligt biträde av första lönegraden	700	350	150	1,200	Efter 5 år kan lönen höjas med 100 kronor och efter 10 år med ytterligare 100 kronor.
10 kvinnliga biträden av första lönegraden	7,000	3,500	1,500	12,000	
1 förste vaktmästare	900	450	150	1,500	Efter 5 år kan lönen höjas med 100 kronor och efter 10 år med ytterligare 100 kronor.
1 vaktmästare	700	350	150	1,200	
1 " "	700	350	150	1,200	
Till arvoden åt amanuenser och biträden samt för byggnadsplaners granskning, flitpenningar åt extra tjänstemän och extra vaktmästare samt vikariatsersättning	—	—	—	56,800	
Summa kronor	—	—	—	186,800	

Anm. Därest vaktmästare i sådan egenskap åtnjuter fri bostad samt bränsle, skall, så länge denna förmån kvarstår, ortstillägg ej till honom utgå ävensom å lönen avdragas 100 kronor årligen.

Förslag av
norrländska
skogsvårds-
kommittén och
skogssakkun-
niga för södra
Sverige.

Beträffande domänstyrelsen har norrländska skogsvårdskommittén ansett, att de löpande göromålen, som i första rummet måst handläggas, tagit styrelsens tid från de större uppifter, som berott av dess initiativ. Genom den förändring i förvaltningens organisation, som kommittén föresloge (inrättande av distriktsstyrelser m. m.), och den därmed följande överflyttningen av en avsevärd del av de administrativa ärendena till

lägre instanser skulle styrelsen få mera tid till sådana uppgifter, som tillkomme den verkliga ledaren av statens skogshushållning. Styrelsens verksamhet borde vara av dels rent skoglig, dels politiskt-ekonomisk, dels administrativ natur. För fullgörandet av styrelsens uppgifter i förstnämnda avseende föreslogs bland annat inrättandet inom styrelsen av en skogstaxeringsbyrå, varest skogsindelnings- och skogstaxeringsarbetet skulle centraliseras. Härigenom skulle större enhetlighet i det grundläggande arbetet befordras, från olika håll vunna erfarenheter bättre tillgodogöras, materialet samlas och bearbetas samt rationella uppskattningsmetodens utarbetande främjas. Då vidare i samband med det föreslagna inrättandet av distriktsstyrelser försäljningsverksamheten angående skogsprodukter skulle bliva omlagd, så att styrelsens bestyr därmed skulle bliva vidgat, under det att länsstyrelsernas skulle upphöra, borde för att bereda dessa viktiga och komplicerade ärenden en tillfredsställande, fullt sakkunnig handläggning inrättas en affärsbyrå inom styrelsen. Denna skulle omhändervärdas även all bokföring m. m.

De skogssakkunniga för södra Sverige hava instämt med norrländska skogsvårdskommittén beträffande behovet av decentralisation m. m. De hava emellertid ansett ytterligare reformer inom själva domänstyrelsen erforderliga och i sådant avseende föreslagit, att såsom chefens närmaste man och souschef måtte anställas en skogligt bildad fackman; att såväl generaldirektörs som souschefsbefattningarna måtte tillsättas endast för sex år i sänder; att en särskild byrå för de ecklesiastiska skogarna måtte inrättas med hänsyn till av de sakkunniga föreslaget avskiljande av dessa skogar till särskilda revir; samt att två domänfullmäktige måtte tillsättas med uppgift att tillhandagå styrelsen i särskilt viktiga ärenden och jämväl fungera som styrelsens överrevisorer.

Förslaget om inrättandet inom domänstyrelsen av en souschefsbefattning har av de skogssakkunniga för södra Sverige motiverats i huvudsak sålunda:

Med hänsyn till den mångfald rent skogliga eller skogligt administrativa ärenden, som berodde av domänstyrelsens prövning, krävdes numera med nödvändighet, att de avgjordes av en person med högre skoglig fackbildning. På grund därav måste med nu bestående ordning styrelsens chef för visso tagas ur fackmännens led. En följd härav bleve åter, att personvalet måste göras inom en tämligen liten krets. Det kunde då tilläventyrs tänkas möta svårigheter att finna en person, som förutom de rent skogliga kvalifikationerna besatte den personliga duglighet i organisationsfrågor och den beprövade erfarenhet i politiskt-ekonomiska ting, vilken dock måste finnas hos styrelsens chef. De olägenheter, som härvid kunde uppstå, ansågo de sakkunniga vara så avsevärda, att utvägar måste sökas för deras avhjälpande.

En lösning av frågan kunde enligt de sakkunnigas förmenande vinnas på det sätt, att till generaldirektör och chef för styrelsen alltid valdes en person, som

besutte de högsta kvalifikationer i fråga om organisatorisk förmåga och erfarenhet i politiskt-ekonomiska ting. Den rent skogliga fackkunskap, som därjämte borde finnas i styrelsens ledning, ansåge de sakkunniga böra förvärvas därigenom, att generaldirektören som närmaste man och souschef erhöle en skogligt bildad fackman. På detta sätt syntes de båda olika grenarna av domänstyrelsens verksamhet kunna bliva företrädade av de yppersta krafter, som på respektive områden stode att erhålla.

För att fördelarna av det antydda systemet skulle fullt komma till sin rätt, kunde det bliva önskvärt, att generaldirektören till souschefen överlämnade beslutanderätten i alla de löpande ärendena på det skogliga området, på det att generaldirektörens tid och arbetskraft ej måtte dragas från de stora frågor av förut antytt slag, åt vilkas lösande han först och främst borde ägna sig.

För att generaldirektörs- och souschefsbefattningarna alltid skulle kunna hållas besatta med de bästa krafter, ansåge de sakkunniga det vara lämpligt, att befattningarna endast tillsattes för sex år i sänder.

I fråga om förslaget angående domänfullmäktige hava de skogs-sakkunniga för södra Sverige yttrat:

»Förutom de förändringar i domänstyrelsens organisation, som ovan föreslagits, vilja de sakkunniga ifrågasätta, huruvida det ej därjämte kunde vara lämpligt, att på enahanda sätt som skett vid vissa statens andra affärsdrivande verk Kungl. Maj:t berättigades att tillsätta några i skogliga och politiskt-ekonomiska ting sakkunniga personer, exempelvis kallade domänfullmäktige, vilka, då särskilt viktiga ärenden vore föremål för styrelsens behandling, kunde tillhandagå styrelsen med sin erfarenhet. Dessa personer borde emellertid i domänstyrelsen ej blott motsvara järnvägens fullmäktige, utan jämväl dess överrevisorer och alltså erhålla befogenhet även till en saklig granskning av styrelsens verksamhet. Till dessa platser borde lämpligen kallas statens skogsförvaltning utomstående personer, vilka i det privata näringslivet gjort sig kända såsom särskilt framstående i ekonomiska och skogs-politiska frågor. Deras uppdrag borde i första rummet omfatta att på kallelse av styrelsens chef deltaga i styrelsens överläggningar och därvid tillhandagå med råd och upplysningar. Dock borde de ej vara berövade allt initiativ, utan borde de äga rätt och skyldighet, att, då de ansåge, att de linjer, enligt vilka styrelsen ledde och utvecklade de allmänna skogarnas förvaltning, gäve anledning till anmärkning eller orsaker i övrigt kunde föreligga, därom göra framställning hos Kungl. Maj:t.

Genom ett dylikt tillsättande av två domänfullmäktige tro de sakkunniga, att kontakten mellan statens skogsförvaltning och det privata näringslivet på bästa sätt skulle kunna uppehållas. Framsteg och förbättringar ur privatdriften skulle snabbt kunna tillgodogöras även vid de allmänna skogarnas förvaltning, och denna skulle förvisso komma att få emottaga många goda impulser.»

Domänstyrelsen 26/4 1917.

Domänstyrelsen har i sitt utlåtande den 25 april 1917 över kommitténs och de skogssakkunnigas i rågavarande betänkan den förklarat sig dela åsikten om önskvärdheten av större decentralisation. Dock funne styrelsen ett frigörande från styrelsen av ärendesgrupper till den omfattning, kommitterade tänkt sig, icke fullt genomförbart, även

vid organisation av distriktsstyrelser. Organiserandet av dylika styrelser kunde för övrigt ej nu genomföras, enär dels frågan tarvade ytterligare utredning och dels bristen på personal utgjorde ett bestämt hinder där- emot. I betraktande härav och med hänsyn till den starka stegring i utvecklingen, som skogs- och domänförvaltningen alltjämt företedde, ansåge domänstyrelsen, att en verksamhet, sådan som kommitterade skisserat den, kunde utövas endast med en vidare utveckling och för- stärkning av styrelsen, i första hand genom ökandet av byråernas antal.

Med anledning av förslaget om inrättande inom styrelsen av en skogstaxeringsbyrå har styrelsen tillstyrkt, att en ny byrå måtte anord- nas, vilken emellertid borde kallas skogsindelningsbyrån.

Härom har styrelsen anfört i huvudsak följande:

»Sedan ett flertal år tillbaka har styrelsen haft sin uppmärksamhet riktad på, att skogsindelningsarbetet borde reformeras i syfte att större sakkunskap och en- hetlighet borde inläggas i detsamma. Det var delvis med hänsyn till detta som skogstaxatorer redan år 1903 började anställas såsom biträden åt överjägmästarna vid indelningsförslagets planläggning och granskning samt, i den mån tiden medgav, jämväl vid indelningsplaners upprättande. Emellertid var det ej styrelsens avsikt att stanna härmed — — —.

I syfte att den väsentliga delen av skogsindelningsarbetet må kunna bliva enhetligt utförd vore av stor betydelse, om på sätt den norrländska skogsvårds- kommittén hemställt en särskild indelningsbyrå i domänstyrelsen inrättades, under vilken stode tjänstemän, som huvudsakligen vore sysselsatta med hithörande arbeten.

Styrelsen är av den mening, att en specialisering efter arbetets art i detta avseende borde kunna införas inom styrelsen. Detta förutsätter emellertid, att för ändamålet inrättas en helt ny byrå med sin särskilde byråchef. Till denna byrå skulle sålunda från de övriga överflyttas alla ärenden angående indelning, varigenom dels de övriga skogsbyråchefernas arbetsbörda komme att lättas, dels ock nu ifråga- varande för skogshushållningen grundläggande arbeten kunde erhålla en ingående och enhetlig behandling. Handläggningen av indelningsplanerna skulle ock på sådant sätt kunna bliva kvalitativt bättre utförd, då en person finge helt ägna sig häråt och sålunda sattes i tillfälle att specialisera sig på denna gren av styrelsens arbeten.

Genom en dylik tillökning av styrelsens arbetskrafter bleve det ock möjligt att från kameralbyrån överföra och på respektive skogsbyråer fördela den sakliga granskningen av förvaltningsförslagen, vilket med hänsyn till dessa förslags för- varje år ökade omfattning snart icke kan på den därför knappt tillmätta tiden ut- föras å allenast en byrå — — —.

Beträffande förslaget om inrättande av en affärsbyrå har domän- styrelsen anfört, att detta förslag kunde synas innebära vissa fördelar, och att det förvisso vore lämpligt, om försäljningsärendena kunde be- handlas å en särskild byrå, vilkens chef finge odelat ägna sig åt spe- cialisering på detta område. Enligt styrelsens mening kunde dock en dylik organisation icke praktiskt genomföras, förnämligast enär sagda

ärenden hörde nära samman med ett stort antal andra ärenden inom var och en av skogsbyråerna. Sakkunskap i dessa frågor finge för övrigt förutsättas hos åtminstone den ena av chefen och den föreslagne souschefen ävensom bland domänfullmäktige. Med hänsyn härtill och då frågan om bokföringens anordning vore under utredning av särskilda sakkunniga, avstyrkte domänstyrelsen förslaget om en affärsbyrå.

Domänstyrelsen har vidare förklarat sig biträda förslaget om tillsättande av en souschef, dock ej obetingat så som de sakkunniga formulerat detsamma. Då tyngdpunkten av domänstyrelsens verksamhet vore förlagd till skogliga ärendens handläggning, ansåge styrelsen visserligen, att en av cheferna ovillkorligen borde vara skogligt fackbildad. Men de sakkunnigas förslag, att just souschefen skulle innehava denna kompetens, syntes styrelsen lida till en viss begränsning av Kungl. Maj:ts utnämningsrätt, som kunde verka motsatsen till vad som avsetts. Med hänsyn till de krav, som komme att ställas på såväl chefen som souschefen, syntes det styrelsen vara av vikt, att Kungl. Maj:t vid tillsättandet av dessa poster skulle vara obunden i uttydda hänseende. Såsom en följd härav borde enligt styrelsens mening souschefens beslutanderätt icke inskränkas till endast skogliga ärenden.

Mot de sakkunnigas förslag att dessa chefsbefattningar skulle tillsättas endast för sex år i sänder, förklarade sig domänstyrelsen icke hava något att erinra.

På grund av den alltjämt växande arbetsbörda, som påvilade chefen särskilt genom den ökade mängd ärenden, som måste föredragas för honom, samt de ständigt nya krav utvecklingen ställde på chefen, ansåge sig styrelsen böra föreslå vidtagande av åtgärder för framläggande vid 1918 års riksdag av proposition uti nu ifrågavarande hänseenden, oavsett om andra av kommitténs och de sakkunnigas betänkanden föranledda förslag kunde föreläggas samma riksdag.

Domänstyrelsen, som funne sig böra avstyrka inrättandet av särskilda revir för s. k. ecklesiastika m. fl. skogar, har avstyrkt de skogs-sakkunnigas för södra Sverige förslag om, att en särskild byrå för ärenden angående dessa skogar skulle upprättas inom styrelsen, desto mera som frågan om förvaltningen av de ecklesiastika skogarna sammanhängde med den åt särskilda sakkunniga anförtrodda, ännu ej avslutade utredningen angående ändrad förvaltning av kyrkofonden m. m.

Domänstyrelsen har med anledning av förslaget om inrättande av domänfullmäktige anfört:

»Med hänvisning till de sakkunnigas motivering till detta förslag, i vilken de uttalat, att dessa domänfullmäktige jämväl skulle fungera såsom styrelsens över-

revisorer, får styrelsen framhålla det mindre lämpliga i en dylik sammankoppling av två rent skilda funktioner. Denna skulle nämligen kunna leda till den absurditeten, att fullmäktige i vissa fall komme att granska sin egen verksamhet, vilket helt visst skulle kunna åsamka förvaltningen störande förvecklingar. Däremot har styrelsen intet att erinra emot. att särskilda överrevisorer tillsättas.

Enligt styrelsens åsikt böra till fullmäktige med hänsyn till domänförvaltningens vikt kallas personer, som besitta framstående erfarenhet ej endast i skogsutan även i jordbruksfrågor. Styrelsen får även framhålla önskvärdheten av, att chefen äger bestämma de ärenden, vid vilkas handläggning fullmäktige skola tillkallas. Ett stadgande om ovillkorlig skyldighet för styrelsen att i vissa fall inhämta fullmäktiges yttrande kunde komma att medföra avsevärd tidsförlust i fall, där skyndsamhet vore av nöden.

Slutligen anser sig styrelsen nu likasom i sitt utlåtande över departementalkommitterades betänkande, där ävenledes förslag om domänfullmäktige avgavs, böra framhålla, att det måhända kan möta svårigheter att till fullmäktige finna verkligt lämpliga personer från den praktiska affärsverksamheten, vilka genom denna verksamhet ej äro mer eller mindre ekonomiskt intresserade av statens skogsaffärsverksamhet.

Med dessa reservationer anser sig dock styrelsen för egen del böra biträda de sakkunnigas förslag om tillsättande av domänfullmäktige att tillhandagå styrelsen med sin erfarenhet, så som detta förslag av de sakkunniga formulerats.»

1915 års avlöningskommission har i sitt förenämnda betänkande yttrat angående det ifrågasatta inrättandet av en skogsindelningsbyrå, att, då närmare utredning om personalbehovet å en sådan byrå icke föreläge och lämpligheten av denna organisationsändring väl i allt fall borde hava varit prövad å extra stat, innan den definitivt fastställdes, kommissionen icke ansett sig böra i förevarande sammanhang ingå på detta spörsmål.

Angående generaldirektörs- och souschefsbefattningarna har lönekommissionen anfört:

»Vidkommande föreliggande spörsmål rörande omorganisation av chefskapet för domänstyrelsen får kommissionen såsom sin uppfattning uttala, att den föreslagna uppdelningen av generaldirektörens alltjämt växande arbetsbörd mellan en chef och en souschef synes vara av behovet synnerligen påkallad. I fråga om de särskilda kvalifikationer, som må böra fordras hos chefen och souschefen, hava i någon mån olika meningar kommit till uttryck i de skogssakkunnigas och domänstyrelsens för lag. Att åtminstone antingen chefen eller souschefen måste hava skoglig fackutbildning, ligger ju i sakens natur, men att, såsom de nämnda sakkunniga ifrågasatt, det skulle föreskrivas, att just souschefen skulle representera berörda fackutbildning, synes kommissionen mindre lyckligt. Härutinnan ansluter sig kommissionen alltså till den av domänstyrelsen uttalade meningen, att det i varje särskilt fall bör avgöras, huruvida den ena eller den andra befattningen bör besättas med en fackman på det skogliga området. — — —

Vad generaldirektören beträffar, lärer det väl icke kunna bestridas, att den

1915 års av-
löningskom-
mission.

avlöning, som på sin tid bestämdes för denne, numera ingalunda kan anses vara tillfyllest. Det är därvid särskilt att framhålla, hurusom den pågående omläggningen av statens skogsvård kommit att ställa allt större krav på chefen för denna gren av statsförvaltningen, vilken med avseende å det i densamma bundna kapitalet samt avkastningens belopp är att hänföra till ett av våra största affärsdrivande verk. Tages därjämte hänsyn till de avlöningar, som erbjudas cheferna för de större trävarubolagen, torde en icke obetydlig förhöjning av den nuvarande avlöningen bliva oundgänglig, därest staten skall kunna för nu ifrågavarande befattning påräkna en verkligt dugande person.

Vid nu angivna förhållanden har kommissionen funnit sig böra förorda det i propositionen vid 1908 års riksdag framlagda förslaget, att generaldirektören och chefen för domänstyrelsen må jämsställas med chefen för telegrafverket såväl i avseende å avlöningens belopp som i fråga om sättet och villkoren för anställningen.

Därest den ifrågasatta souschefsbefattningen i domänstyrelsen, för vilken överdirektörs- tillika souschefsbefattningarna vid statens järnvägar synas hava tjänat till förebild, anses nu böra inrättas och åt innehavaren av befattningen gives den vidsträckta befogenhet, som av såväl de förenämnda skogssakkunniga som domänstyrelsen förutsatts, lärer väl åt denne befattningshavare böra givas likartad ställning, som intages av de nämnda överdirektörerna.

För närvarande utgör arvodet till chefen för telegrafverket 15,000 kronor och till överdirektör och souschef vid statens järnvägar 12,000 kronor. Enahanda arvoden skulle alltså, i enlighet med vad förut blivit antytt, böra bestämmas för chefen för domänstyrelsen och souschefen därstädes. För den händelse emellertid, såsom kommissionen ifrågasatt, nu gällande arvoden för chefen för telegrafverket samt överdirektörerna vid statens järnvägar skulle komma att bliva föremål för reglering, böra givetvis berörda arvoden för chef och souschef för domänstyrelsen i motsvarande mån höjas.

I likhet med vad förhållandet är beträffande befattningarna såsom chef för telegrafverket samt överdirektör vid statens järnvägar böra även de ifrågavarande befattningarna hos domänstyrelsen tillsättas allenast på förordnande för viss tid, exempelvis sex år.

Såsom en konsekvens av den föreslagna anordningen beträffande domänstyrelsens chef och souschef torde ock, i anslutning till vad som gäller för motsvariga befattningshavare vid vissa av kommunikationsverken, böra meddelas särskilda föreskrifter rörande pensionering.

Generaldirektör eller souschef för domänstyrelsen, vilken i minst 12 år innehaft förordnande såsom sådan, bör sålunda vara berättigad att i pension uppbära 6,000 kronor. Om generaldirektör eller souschef, innan han uppnått 12 tjänstår, antingen på grund av sjukdom finnes oförmögen till nöjaktig vidare tjänstgöring eller ock utan egen begäran nödgas avgå från sin befattning, utan att hava på grund av tjänstefel förverkat densamma, bör han vara berättigad att i pension uppbära 5,000 kronor, då avgången sker före eller vid 6 tjänstår, samt 5,500 kronor, då avgången sker efter 6 men före 12 tjänstår. Pensionen torde böra utgå av domänfondens avkastning.

Som pensionsavgilt synes ett belopp av 360 kronor årligen böra avdragas å det för generaldirektör eller souschef bestämda arvodet eller den honom, intill dess han uppnått 67 år, tillkommande pension.»

Vidkommande notarietjänsterna å domänstyrelsens skogsbyråer har domänstyrelsen uti sitt nämnda utlåtande den 25 april 1917 framhållit, att en snar lösning av frågan om förändring av dessa tjänster på grund av senaste tids erfarenhet visat sig trängande.

Ang. notarie-
tjänsterna å
domänstyrel-
sens skogs-
byråer.

Domän-
styrelsen.

Det hade nämligen, enligt vad styrelsen meddelade, visat sig, att till ifrågasvarande befattningar, som vore tjänster i första lönegraden, under senare åren kompetenta personer endast med stor svårighet kunnat erhållas och att orsaken därtill varit de jämförelsevis låga löneförmåner, som utginge å nämnda befattningar. Därest emellertid dylika befattningar i vissa fall kunnat besättas med personer av erforderlig kompetens, så hade dessa personer i regeln efter en jämförelsevis kort tids verksamhet i styrelsen sökt sig ut till revir- eller annan tjänst i landsorten på grund ej minst av de dyra levnadsomkostnaderna i huvudstaden. Dessa missförhållanden hade sedermera alltmera skärpts. Såsom närmast varande exempel anfördes av styrelsen, att trots upprepade kungörelser under senare delen av år 1916 och under år 1917 inga kompetenta sökande anmält sig till en ledigförklarad notarietjänst å tredje skogsbyrån. För en därefter ledigbliven notariebefattning å andra skogsbyrån ävensom för en motsvarande tjänst å fjärde skogsbyrån, som inom kort väntades bliva ledig, syntes ock utsikterna att därtill erhålla kompetenta sökande ytterst ringa. Det låge i öppen dag, att sådana förhållanden måste i hög grad menligt inverka på arbetets jämna bedrivande i styrelsen.

Då därtill komme, att, till följd av byråarbetets fortgående ökning å notarierna, som närmast sorterade under byråcheferna, ställdes alltjämt stegrade fordringar, ansåge styrelsen, att dess verksamhet allvarligt äventyrades, därest icke snarast en reform komme till stånd, vilken vore ägnad att tillföra styrelsen personer med den erfarenhet, som fordrades för tjänster närmast motsvariga de nu befintliga notariebefattningarna å skogsbyråerna. Denna reform borde enligt styrelsens åsikt innebära, att berörda tjänster förändrades till högre lönegrad än den nuvarande eller lämpligen till tjänster med de löneförmåner, som tillkomme andra gradens befattningshavare i de centrala ämbetsverken.

Domänstyrelsen har därjämte i skrivelsen den 21 september 1917 — under hänvisning till styrelsens nyss omförmälda uttalande ävensom en tidigare framställning i ämnet — ytterligare framhållit svårigheten att få notarietjänsterna å skogsbyråerna vid ledighet eller vakans besatta med fullt kompetenta personer.

Kravet på sådan kompetens kunde, yttrade styrelsen vidare, icke nedsättas, då dessa notaries ofta och under rätt utsträckt tid måste tjänstgöra i byråchefsställe vid semester, ledighet för sjukdom, särskilda uppdrag eller inspektionsresor. Då för ifrågasvarande notarietjänster fullt kvalificerade personer genom att övergå i enskild tjänst kunde bereda sig avsevärt större ekonomiska fördelar än vad nu gällande lönebestämmelser medgäve samt då i övrigt för dessa befattningar lämpliga skogstjänstemän i allmänhet föredroge tjänstgöring i landsorten framför sådan i huvudstaden med där rådande dyrare levnadsomkostnader, funne sig styrelsen nödsakad att ånyo framlägga sitt berörda förslag för åstadkommande av bättre förhållanden härutinnan.

Löne-
kommissionen.

Lönekommissionen har beträffande denna fråga anfört följande:

»Inom domänstyrelsen finnas, förutom andra byråer, tre ordinarie och en extra skogsbyrå. Å var och en av dessa byråer är såsom byråchefens närmaste man anställd en notarie. I likhet med notarier i allmänhet inom styrelsen åligger det notarierna å skogsbyråerna att under vederbörande byråchefers inseende biträda med beredning till föredragning av förekommande ärenden och med anskaffande av erforderliga upplysningar.

Vad nu särskilt notarierna å skogsbyråerna angå, må framhållas, hurusom, med hänsyn till mängden och omfattningen av de till dessa byråer hörande ärenden, behov föreligger att åt vederbörande notarier kunna anförtra en mängd krävande gransknings- och utredningsarbeten, i synnerhet av skogsteknisk natur. Då härtill kommer, att vid förfall för vederbörande byråchef notarien i allmänhet inträder såsom ledamot i styrelsen, måste givetvis av notarien fordras icke blott god teoretisk skoglig utbildning utan även praktisk erfarenhet inom det skogligen området, vadan på dessa befattningars innehavare alltså måste ställas ungefär samma kompetensfordringar som på en revirförvaltare. Det synes vid sådant förhållande ligga i sakens natur, att stora svårigheter måste uppstå att för notariebefattningarna med deras nuvarande avlöning, som åtminstone under de femton första tjänsteståren understiger vad hitills i sådant hänseende utgått till revirförvaltare, kunna erhålla kompetenta sökande.

För avhjälpan av berörda missförhållande har kommissionen trots den lyckligaste lösningen vara, om de nuvarande notariebefattningarna å skogsbyråerna ombildas till jägmästartjänster utan revir. Härigenom skulle även underlättas en önskvärd växelverkan mellan centralförvaltningen och lokalförvaltningen. Att däremot såsom domänstyrelsen ifrågasatt höja dessa notariebefattningar till sekreterartjänster är enligt kommissionens mening åtminstone för närvarande icke lämpligt.

Kommissionen tillåter sig i sådant avseende särskilt framhålla, att vid ett bifall till domänstyrelsens berörda förslag en alltför stor skillnad i avlöningshänseende skulle åstadkommas mellan de hittillsvarande notarierna å skogsbyråerna och notarier i motsvarande ställning å övriga byråer inom styrelsen, en skillnad som icke torde kunna anses tillräckligt motiverad av olikheten i göromål eller ansvar. Därest åt notarierna å skogsbyråerna såsom jägmästare i styrelsen skulle utgå de av kommissionen för revirförvaltare i mellersta och södra delarna av landet föreslagna avlöningsbeloppen, komme visserligen jägmästarna i styrelsen att få en väsentligt högre avlöning än som nu åtnjutes av notarier därstädes. Men om de utav kommissionen i det följande ifrågasatta tillfälliga lönetilläggen av 800 kronor beviljas första gradens tjänstemän i styrelsen, skulle dessa i avlöningshänseende icke alltför mycket skilja sig ifrån de ifrågavarande jägmästarna i styrelsen, och skillnaden i varje fall bliva avsevärt mindre än mellan första och andra gradens tjänster med inräknande av det även för sistnämnda grad tilltänkta lönetillägget.

Enligt kommissionens mening böra alltså de nuvarande notariebefattningarna å de tre ordinarie skogsbyråerna utbytas mot jägmästarbeställningar med avlöning av 5,200 kronor, därav lön 3,000 och tjänstgöringspenningar 2,200 kronor, jämte tre ålderstillägg till lönen, vart och ett å 400 kronor, efter respektive 5, 10 och 15 år.

För den befattningshavare, som uppehåller motsvarande tjänst å den extra skogsbyrån, torde arvodet böra bestämmas i förhållande härtill, varvid dock bör

isakttagas, att arvudet sättes 150 kronor lägre än den ordinarie tjänstemannens avlöning, med hänsyn till denne senare åliggande pensionsavgift.»

Det bör anmärkas, att de av kommissionen för ifrågavarande notarier sålunda föreslagna avlöningsbeloppen grunda sig på kommissionens samtidigt avgivna förslag till höjda avlöningar för jägmästarna med revir. Till denna fråga återkommer jag vid behandlingen av staten för skogsstatens ordinarie personal.

I sin skrivelse den 21 september 1917 med förslag angående driftkostnaderna för statens domäner under år 1919 har domänstyrelsen framlagt ytterligare ett förslag, avseende ändring i styrelsens ordinarie stat, nämligen uppförande i staten av en tredje revisorsbefattning.

Ang. en tredje
revisors-
befattning.

Styrelsen har härom anfört:

Enligt nädigt brev den 10 augusti 1917 hade Kungl. Maj:t på styrelsens förslag medgivit anställande för återstående delen av år 1917 av en extra revisor. Behovet härav komme att kvarstå även för åren 1918 och 1919. Då det arbete (granskning av skogsstatspersonalens reseräkningar), vilket nödvändiggjorde anställande av denne tjänsteman, komme att bliva beständigt, så länge de nu fastställda principerna för reseersättningens utgående komme att tillämpas, syntes skäl saknas för anslaget bibehållande å extra stat, varför styrelsen finge hemställa, att denne tredje revisor från och med år 1919 måtte uppföras å ordinarie stat som tjänsteman i första lönegraden med samma löneförmåner, som tillkomme styrelsens övriga tjänstemän i denna grad, eller tillsammans 4,000 kronor jämte rätt till ålderstillägg.

Jag vill erinra, att medel till anställande av dylik tjänsteman under år 1918 beretts genom att en anslagspost å 3,900 kronor såsom extra anslag upptagits härtill i det av Kungl. Maj:t den 31 december 1917 fastställda generalförslaget för domänfondens driftkostnader år 1918.

Beträffande anslag till domänstyrelsen för år 1919, vilka erfordras utöver den ordinarie staten, har styrelsen i förenämnda skrivelse den 21 september 1917 först framhållit, att den nuvarande extra skogsbyrån, som arbetat sedan oktober månad år 1916, borde bliva bestående tills vidare och intill dess fullständig omreglering av styrelsen bleve genomförd. Anslagsbeloppet har föreslagits höjt med anledning av den ifrågasatta förändringen beträffande notarietjänsten å byrån.

Övriga anslag
för domän-
styrelsen.

Vidare har styrelsen gjort framställning om anställande av en ny tjänsteman å domänfiskalskontoret och därom yttrat huvudsakligen:

På domänfiskalskontoret hade sedan år 1906 varit anställd såsom biträde åt domänfiskalen en amanuens med en daglig tjänstgöringstid av 3 å 4 timmar eller

samma tid som de a styrelsens jordbruksbyråer tjänstgörande amanuenserna. Emellertid hade sedan länge det biträde i arbetet; som sålunda stått domänfiskalen till buds, visat sig otillräckligt. Frågan om en förstärkning av arbetskrafterna å sagda kontor torde därför icke längre kunna skjutas å sido.

Göromålen å domänfiskalskontoret hade alltsedan tiden för genomförande av senaste lönereglering för domänstyrelsen, i sammanhang varmed domänfiskaltjänsten uppfördes i andra lönegraden, varit stadda i en oavbruten ökning. Detta framginge beträffande de sista 5 åren i viss mån av nedanstående sammanställning.

År	Rättegångar och besvärs- mål	Andra mål och ärenden	Summa
1912	98	525	623
1913	90	570	660
1914	108	645	753
1915	121	633	754
1916	142	597	739

Ett enbart angivande av antalet diarietförda ärenden vore emellertid endast i viss grad belysande för ökningen i göromålen på domänfiskalskontoret. Utom de ärenden, i vilka domänfiskalen efter remiss av styrelsen hade att avgiva yttrande och som särskilt vad anginge de från skogsbyråerna remitterade ofta avsåge rättsfrågor av mera svårlöst beskaffenhet, hade domänfiskalen att utföra och bevaka kronans talan i rättegångar, vilka på grund av styrelsens alltmer omfattande fastighetsförvaltning vore stadda i oavbruten tillväxt och mestadels vore av invecklad beskaffenhet. För handläggningen av dylika mål, särskilt dem, som anginge tvist om fast egendom, erfordrades icke sällan synnerligen tidsödande undersökningar, vilka domänfiskalen alltid själv måst verkställa, då till domänstyrelsens förfogande icke funnes någon personal, som besuttede kompetens att verkställa arkivforskningar av nu ifrågavarande slag. Härtill komme den skriftväxling, som oftast föreginge själva målens anhängiggörande vid domstol i syfte att, såsom numera blivit praxis, få tvistigheterna bilagda utan rättegång.

Enligt den för styrelsen gällande instruktion åläge det vidare domänfiskalen att med enahanda befogenhet och skyldighet som byråchef bereda och föredraga de ärenden, som enligt styrelsens bestämmande för dylikt ändamål överlämnades till honom, så ock på anmodan deltaga i handläggning av vissa närmare angivna ärenden. Dessa sistnämnda ärenden vore sådana, i vilkas behandling skulle deltaga byråchef med juridisk utbildning eller domänfiskalen. Av särskilda skäl hade det blivit den senare, som nästan undantagslöst härvid fått biträda styrelsen. Av de ifrågavarande ärendenas beskaffenhet framginge tydligt, vilken betydande arbetsbörda härigenom blivit lagd å domänfiskalen.

Det förtjänade även att omnämnas, att ytterligare ett stort antal ärenden under hand passerade domänfiskalen och således icke bleve redovisade i kontorets diarium. Hit hörde samtliga kontrakt å arrendeupplåtelser från skogsdomänerna, kontrakt om försäljning av virke och dylikt, granskning av borgensförbindelser med flera sådana ärenden. Slutligen hade domänfiskalen att i icke ringa utsträckning meddela juridiska råd och upplysningar såväl inom styrelsen som ock till styrelsen underlydande personal.

Genom det nu anförda syntes behövligheten av den ifrågasatta förstärkningen av kontorets arbetskrafter vara fullt ådagalagd. Med hänsyn till den sparsamhet, som under nuvarande förhållanden inom förvaltningen borde iakttagas, hade styrelsen sett sig nödsakad att härvid för närvarande inskränka sig till det oundgängligen nödvändiga. Genom att i stället för den nu å kontoret tjänstgörande amanuensen anställdes en tjänsteman i första lönegraden å extra stat med enahanda tjänstgöringsskyldighet som ordinarie tjänsteman, skulle det nödvändigaste behovet av ökade arbetskrafter å kontoret enligt styrelsens mening bliva åtminstone tillsvidare tillgodosett. Då till amanuensen å kontoret för närvarande utginge ett arvode av 2,000 kronor, skulle den för ändamålet erforderliga ökningen utgöra 1,900 kronor, enär avlöningen i likhet med andra extra tjänstemän i första lönegraden borde bestämmas till 3,900 kronor, därav 2,400 kronor borde anses såsom lön och 1,500 kronor såsom tjänstgöringspenningar. Nämnade tjänsteman syntes jämväl böra beredas semester, motsvarande den, som tillkomme ordinarie tjänsteman i samma lönegrad. På grund av det trängande behovet hemställde styrelsen, att den ifrågavarande befattningen måtte få tillsättas från och med den 1 juli 1918. Ifrågavarande tjänsteman borde besitta samma kompetens som domänfiskal. Han skulle hava till åliggande att under domänfiskalens inseende biträda med utredning av förekommande mål och ärenden och med anskaffande av erforderliga upplysningar, därvid han skulle vara ansvarig för riktigheten av de upplysningar, uppgifter och utdrag av handlingar han lämnade; att uppsätta koncept till utgående expeditioner; samt att efter skedd justering skyndsamt låta utskryva de utgående expeditionerna och ansvara för deras överensstämmelse med koncepten.

Domänstyrelsen har ytterligare anført:

»Den ovan föreslagne tredje revisorn kommer att för sitt arbete behöva minst ett kvinnligt biträde, och då dessutom behovet av extra arbetskrafter inom styrelsen visat sig vara i stadig ökning, begäres uti anslaget till anställande av extra amanuenser och biträden samt renskrivning m. m. en höjning med 3,400 kronor eller från 9,600 kronor för år 1918 till 13,000 kronor för år 1919.

Enligt Kungl. Maj:ts beslut den 17 juni 1916 skola kostnaderna för domänstyrelsens och styrelsen underlydande personals tjänstepost gäldas av till driftkostnader för statens domäners fond anvisade medel. Då dessa sammanlagda kostnader äro ganska betydande, har styrelsen ansett det nödvändigt att upptaga desamma såsom en särskild utgiftspost. Hittills hava de belupit sig till omkring 12,400 kronor i kvartalet, men då utgifterna häruti till följe av de nu för vissa postförändelser förhöjda portosatserna komma att avsevärt ökas. äro de för år 1919 nu uppförda med ett förslagsbelopp av 52,000 kronor.

Då man med all visshet torde kunna förutse, att den inträffade stora prisstegringen å papper, skrivmaterialier med flera för styrelsens arbete nödvändiga varor icke under närmaste år kommer att minska, ser styrelsen sig nödsakad att begära en häremot svarande ökning i anslaget till expenser. Denna ökning anses icke kunna sättas lägre än till 7,000 kronor, vadan nämnda anslag skulle komma att ökas från 18,000 kronor för år 1918 till 25,000 kronor för år 1919.»

I övriga i driftkostnadsberäkningen för år 1918 upptagna anslag till domänstyrelsen har styrelsen icke ifrågasatt annan förändring än att

anslaget till ålderstillägg föreslagits höjt med 1,000 kronor från 12,000 kronor till 13,000 kronor.

**Tillfälliga
lönetillägg.**

Jag har i detta sammanhang att anmäla ytterligare ett förslag av förbemälda lönekommission, avseende tillfälliga lönetillägg åt domänstyrelsens personal.

Lönekommissionen har erinrat, att Kungl. Maj:t, på av kommissionen gjord hemställan, den 13 augusti 1917 uppdragit åt kommissionen att dels verkställa en närmare undersökning om möjligheten och lämpligheten av en löneroglering för befattningshavare vid, bland annat, skogsstaten ävensom, i den mån undersökningen därtill föranledde, inkomma med utlåtande och förslag i ämnet, därvid emellertid mera genomgripande förändringar i de i gällande avlöningsbestämmelser tillämpade grundsatser för avlönings utgående med mera borde undvikas; dels ock inkomma med utlåtande och förslag rörande tillfällig löneförbättring för åsyftade befattningshavare. Därjämte har erinrats, att Kungl. Maj:t den 31 december 1917 bemyndigat kommissionen att angående, bland annat, skogsstaten framlägga allenast ett förslag, avseende antingen reglering av utgående ordinarie avlöningsförmåner eller ock beredande av tillfälliga lönetillägg utöver nuvarande fasta avlöningar.

Kommissionen har i sitt betänkande yttrat sig angående användandet av den ena eller andra av dessa alternativa utvägar för de verk och personalgrupper, dess uppdrag gällde. Vad beträffar domänstyrelsen och skogsstaten är kommissionens yttrande av följande lydelse:

»Ett verk, som jämväl (jämte tullverket) får anses intaga en särställning med hänsyn till den föreliggande frågan, är domänstyrelsen med därunder lydande personal. Vid redogörelsen för de olika avlöningsbestämmelsernas ålder har påpekats, hurusom domänstyrelsen erhållit sin reglering enligt den för de centrala verken i allmänhet gällande typen. Styrelsens hela organisation överensstämmer ock med de verks, till vilka den sålunda hittills i lönerogleringsavseende hänförts. Vad å andra sidan angår skogsstaten och den övriga under domänstyrelsen lydande personalen, så äro avlöningarna för dithörande tjänstemän konstruerade efter en för verket i åtskilliga fall säregen typ, vilken dock mera närmar sig den för kommunikationsverken utbildade. Under dessa förhållanden har kommissionen ansett, att någon tvekan kunde hysas angående den väg, som lämpligast borde följas i fråga om detta verk i dess helhet. För domänstyrelsens vidkommande har kommissionen emellertid stannat vid den uppfattningen, att kommissionen nu icke bör föreslå en löneroglering utan åtnöja sig med att framlägga förslag om beredande av allenast tillfälliga lönetillägg, i likhet med vad förhållandet skulle bliva beträffande generaltullstyrelsen. Frågan om ändring av de ordinarie avlöningarna för domänstyrelsen torde nämligen böra sättas i samband med en övergång i fråga om avlöningssystemet till huvudsaklig överensstämmelse med den s. k. kommunikationsverkstypen. Ett förslag om verklig löneroglering med bibehållande av det nu för styrelsen gällande

avlöningsystemet enligt typen för de centrala verken i allmänhet torde däremot knappast böra framläggas av kommissionen, då härigenom ett ingrepp kunde anses äga rum på det arbetsområde, som tillkommer 1902 års lönerogleringskommitté.

Då kommissionen sålunda för domänstyrelsens del endast föreslår lönetillägg vid sidan av de fasta avlöningarna, kan det synas, som om det riktigaste vore att tillämpa samma system även för den underlydande personalen. Att kommissionen likväl beträffande denna personal följer en annan princip och föreslår nya fasta avlöningar, har sin grund dels däri, att kommissionen vunnit den övertygelsen, att verkets utveckling sedan senaste löneroglering med hänsyn till rörelsens art och arbetets omfattning varit av den beskaffenhet, att en i största möjliga mån effektiv löneförbättring är i hög grad påkallad. Till följd härav anser kommissionen, att löneförbättringarna för denna personal måste följa en något annan måttstock än för styrelsen, och då det nuvarande avlöningssystemet icke lägger några större hinder i vägen därutinnan, har kommissionen därför tänkt sig, att skogsstatens personal redan nu borde komma i åtnjutande av de fördelar, som en verklig löneroglering innebär. Det förhållandet, att de vid skogsstaten utgående pensionerna få anses synnerligen knappt avvägda, har härvidlag även tillmätts en viss betydelse.

För skogsskolornas relativt fåtaliga personal har kommissionen ansett lämpligast att följa samma system, som ifrågasättes beträffande skogsstaten.»

Kommissionen har erinrat, att, med frånseende av kvinnliga biträden och vaktmästare, samtliga ordinarie befattningshavare vid styrelsen vore ställda på den avlöningsnivå, som bestämdes år 1908. Kommissionen har avgivit följande yttrande och förslag beträffande tillfälliga lönetillägg för domänstyrelsens personal, varvid anmärkts, att de föreslagna beloppen vore desamma, som föreslagits för befattningarna inom generaltullstyrelsen:

»*Kvinnliga biträden* av 1:a och 2:a lönegraden åtnjuta för närvarande i begynnelseavlönning: de förra 1,200 kronor och de senare 1,600 kronor, därutöver kunna för bägge komma två ålderstillägg, vardera å 200 kronor, vadan alltså slutavlönningen utgör 1,600 respektive 2,000 kronor.

För en var av dessa befattningshavare har kommissionen ansett det tillfälliga lönetillägget skäligen böra sättas till 400 kronor, varigenom sammanlagda begynnelseavlönningen skulle komma att utgöra för biträde av 1:a lönegraden 1,600 kronor och för biträde av 2:a lönegraden 2,000 kronor samt slutavlönningen stiga till respektive 2,000 och 2,400 kronor. Från det föregående torde böra erinras, att enligt kommissionens förslag gruppen kvinnliga biträden i generalpoststyrelsen skulle erhålla en begynnelseavlönning av 1,925 kronor och en slutavlönning av 2,325 kronor, därvid dock är att uppmärksamma, att denna grupp omfattar biträden med olika kvalificerat arbete, samt att för samtliga dessa biträden minimiarbetstiden utgör 7 timmar eller 1 timme längre än i de centrala ämbetsverken i allmänhet.

Tjänstemännen i 1:a och 2:a graderna samt *byråcheferna* åtnjuta för närvarande följande begynnelse- och slutavlönningar:

tjänstemän i 1:a graden:
begynnelseavlönning 4,000 kronor och slutavlönning 5,500 kronor;

tjänsteman i 2:a graden:

begynnelseavlönning 5,800 kronor och slutavlönning 6,800 kronor;

byråchef:

begynnelseavlönning 8,100 kronor och slutavlönning 8,700 kronor.

För att sätta dessa tjänstemän i en med motsvarande befattningshavare inom övriga affärsdrivande verk någorlunda jämförlig ställning, anser sig kommissionen böra föreslå, att envar av nämnda tjänstemän i domänstyrelsen beredes tillfälligt lönetillägg av 800 kronor.

Med inräknande av berörda belopp skulle alltså avlöningarna komma att uppgå till

för tjänsteman i 1:a graden:

begynnelseavlönning 4,800 kronor och slutavlönning 6,300 kronor:

för tjänsteman i 2:a graden:

begynnelseavlönning 6,600 kronor och slutavlönning 7,600 kronor;

för byråchef:

begynnelseavlönning 8,900 kronor och slutavlönning 9,500 kronor.

Ehuru beloppen av begynnelse- och slutavlönningar, med inräknade lönetillägg, för domänstyrelsens ifrågavarande tjänstemän — likasom för generaltullstyrelsens motsvariga befattningshavare — skulle komma att något understiga motsvarande siffror för närmast jämförliga tjänstemannakategorier vid kommunikationsverken i allmänhet, har kommissionen likväl, på sätt förut vid generaltullstyrelsen uttalats, ansett sig böra stanna vid de angivna tilläggsbeloppen, 800 kronor, med hänsyn till, bland annat, dessa tilläggs mera summariska och provisoriska karaktär och den omläggning av avlöningsformerna, som kan tänkas komma att äga rum för detta verk i samband med införandet av gemensamma avlöningsbestämmelser vid samtliga de nu ifrågavarande verken.

För de nu föreslagna jägmästarbefattningarna inom styrelsen skulle givetvis icke utgå något tillfälligt lönetillägg.

Kommissionen hemställer alltså,

att under år 1919 må utgå tillfälligt lönetillägg till följande ordinarie befattningshavare hos domänstyrelsen, nämligen: med 400 kronor till kvinnligt biträde av 1:a och 2:a lönegraderna samt med 800 kronor till tjänsteman av 1:a och 2:a lönegraderna ävensom till byråchef.

Vad sålunda föreslagits i fråga om beredande av tillfälliga lönetillägg åt vissa ordinarie befattningshavare inom styrelsen, torde även böra tagas i betraktande vid bestämmande av arvoden till de motsvarande befattningshavare i styrelsen, till vilka avlöningen utgår från anslag å extra stat, t. ex. byråchefen å den extra skogsbyrån eller den extra revisorn, för så vitt denne senare icke i enlighet med styrelsens förslag erhåller ordinarie anställning, eller en ifrågasatt biträdande tjänsteman åt domänfiskalen.»

Departements-
chefen.

Vad i de särskilda betänkandena anförts i fråga om önskvärdheten av decentralisation beträffande en del av de ärenden, som nu handläggas av domänstyrelsen, finner jag vara särdeles beaktansvärt. Dock torde en sådan decentralisation endast i viss, begränsad omfattning nu låta sig genomföras. Såsom domänstyrelsen framhållit tarvar frågan om inrät-

tande av distriktsstyrelser, vilka skulle från domänstyrelsen övertaga vissa ärendesgrupper, ytterligare utredning, och sådana styrelser kunna i allt fall på grund av personalbrist inom skogsstaten icke ännu på en tid tänkas komma till stånd. Med den starka ökning, som domänstyrelsens arbetsmängd under senare tid företett och som säkerligen kommer att på grund av den ökade intensiteten i skogsskötseln och av andra samverkande anledningar fortfara, framstår det därför såsom oundgängligt, att styrelsens arbetskrafter ökas och isynnerhet att lättnad beredes chefen i de honom åliggande göromålen.

För ökande av styrelsens arbetskrafter har i första rummet ifrågasatts inrättandet av nya byråer. I likhet med domänstyrelsen anser jag emellertid förslagen om inrättande av en affärsbyrå och en byrå för de ecklesiastika skogarna, vilka förslag sammanhånga med utredningar, som ännu pågå, icke nu böra föranleda någon åtgärd.

Däremot finner jag inrättandet av en skogsindelningsbyrå, vilket, ehuru med annan benämning å byrå, föreslagits av norrländska skogsvårdskommittén och som tillstyrkts av domänstyrelsen, vara av behovet påkallat. De ärenden, som skulle tillkomma denna byrå, äro av den speciella beskaffenhet, att de utan olägenhet kunna avskiljas från de övriga skogsbyråernas ärendesgrupper, och därigenom skulle såväl önskvärd lättnad beredas dessa byråer som ock handläggningen av skogsindelningsärendena bliva bättre och på ett enhetligare sätt tillgodosedd. I likhet med lönekommissionen anser jag emellertid, att denna nya byrå bör tillsvidare anordnas allenast på extra stat. Jag återkommer senare till denna fråga.

Förslaget att inom domänstyrelsen inrätta en souschefsbefattning biträder jag. I likhet med domänstyrelsen och lönekommissionen anser jag det böra i varje särskilt fall avgöras, huruvida generaldirektörs- eller souschefsbefattningen bör besättas med en fackman på det skogliga området. Bägge befattningarna böra tillsättas på förordnande för sex år i sänder. Generaldirektörens arvode torde enligt lönekommissionens förslag böra höjas till 15,000 kronor. För souschefen torde arvodet böra såsom föreslagits sättas till 12,000 kronor och bör hans benämning bliva överdirektör. I avseende å pensionsrätt, pensionsbelopp och pensionsavdrag för dessa bägge befattningshavare instämmer jag i vad lönekommissionen i dessa hänseenden föreslagit.

Jämväl förslaget om tillsättande av två domänfullmäktige synes mig vara av beskaffenhet att böra vinna bifall. Genom en sådan institution skulle säkerligen betydelsefulla fördelar beredas vid förvaltningen av statens skogar och övriga domäner. De ärenden, i vilkas hand-

läggning de fullmäktige skola deltaga, torde endast i allmänhet böra angivas i instruktionen och för övrigt bliva beroende av chefens för styrelsen bestämmande. Av skäl, som domänstyrelsen anfört, synes det mindre lämpligt, att dessa fullmäktige tjänstgöra jämväl som överrevisorer. Deras arvode torde liksom för telegrafullmäktige böra bestämmas till 3,000 kronor för vardera.

Den föreslagna förändringen av notarietjänsterna å domänstyrelsens tre ordinarie skogsbyråer till befattningar såsom jägmästare utan revir med samma avlöning, som tillkommer revirförvaltare i denna del av landet, biträdades av mig. Jag anser den sålunda föreslagna utvägen innefatta en ur flera synpunkter synnerligen lämplig lösning av frågan om beredande av arbetskrafter å dessa byråer. Jag har för avsikt att vid behandlingen av skogsstatens ordinarie avlöningsstat tillstyrka lönekommissionens förslag beträffande jägmästaravlöningar och får därför även förorda de nu för dessa jägmästare inom styrelsen föreslagna avlöningarna.

Då behovet av en tredje revisor påtagligen är konstant, bör en sådan tjänsteman nu uppföras å ordinarie stat såsom första gradens tjänsteman.

I enlighet med vad jag nu föreslagit bör den ordinarie avlöningsstaten för domänstyrelsen ändras och får jag fördenskull framlägga följande förslag till dylik avlöningsstat, varvid jag tillåter mig erinra, att vaktmästarnas avlöning torde böra undergå jämkning, beroende på det beslut, som må bliva fattat beträffande avlöningarna till dylika befattningshavare i allmänhet.

K r o n o r						
	Lön	Tjänst- görings- penningar	Orts- tillägg	Arvode	Summa	
Generaldirektör och chef	—	—	—	15,000	15,000	
Överdirektör och souschef	—	—	—	12,000	12,000	
1 byråchef	5,000	2,500	600	—	8,100	} Efter 5 år kan lönen höjas med 600 kr.
5 byråchefer	25,000	12,500	3,000	—	40,500	
1 domänfullmäktig	—	—	—	3,000	3,000	
1 »	—	—	—	3,000	3,000	
1 ombudsman och fiskal	3,600	1,800	400	—	5,800	} Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kr. och efter 10 år med ytterligare 500 kr.
1 jägmästare	3,000	2,200	—	—	5,200	
2 »	6,000	4,400	—	—	10,400	} Efter 5 år kan lönen höjas med 400 kr., efter 10 år med ytterligare 400 kr. och efter 15 år med än ytterligare 400 kr.
1 första gradens tjänste- man	2,200	1,500	300	—	4,000	
7 första gradens tjänste- män	15,400	10,500	2,100	—	28,000	} Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kr., efter 10 år med ytterligare 500 kr., och efter 15 år med än ytterligare 500 kr.
1 kvinnligt biträde av andra lönegraden	900	550	150	—	1,600	
4 kvinnliga biträden av andra lönegraden	3,600	2,200	600	—	6,400	} Efter 5 år kan lönen höjas med 200 kr. och efter 10 år med ytterligare 200 kr.
1 kvinnligt biträde av första lönegraden	700	350	150	—	1,200	
10 kvinnliga biträden av första lönegraden	7,000	3,500	1,500	—	12,000	
1 förste vaktmästare	900	450	150	—	1,500	} Efter 5 år kan lönen höjas med 100 kr.
1 vaktmästare	700	350	150	—	1,200	
1 »	700	350	150	—	1,200	} Efter 5 år kan lönen höjas med 100 kr. och efter 10 år med ytterligare 100 kr.
Till avoden åt amanuenser o. biträden samt för bygg- nadsplaners granskning, flitpenningar åt extra tjänstemän o. extra vakt- mästare samt vikariats- ersättningar	—	—	—	—	56,300	
Summa kronor	—	—	—	—	216,400	

Anmärkning: Därest vaktmästare i sådan egenskap åtnjuter fri bostad samt bränsle, skall, så länge denna förmån kvarstår, ortstillägg ej till honom utgå ävensom å lönen avdragas 100 kronor årligen.

Genom riksdagens beslut år 1908 och kungörelsen den 16 oktober samma år hava stadgats villkor och bestämmelser för åtnjutande av de från och med 1909 års början fastställda nya avlöningsförmåner för domänstyrelsen. Sedermera hava genom särskilda författningar meddelats en del föreskrifter, som innebära vissa ändringar i och tillägg till de nyssnämnda bestämmelserna, t. ex. beträffande kvinnliga biträdesbefattningar och semester åt vaktmästare.

Lönekommissionen har ansett de sålunda för domänstyrelsen gällande avlöningsföreskrifterna tills vidare kunna tillämpas och endast böra kompletteras med vissa bestämmelser, avseende bland annat generaldirektören och souschefen.

I enlighet härmed har kommissionen föreslagit, att det måtte förklaras,

att de villkor och bestämmelser, som äro stadgade för åtnjutande av de i nu gällande stat för domänstyrelsen upptagna avlöningsförmåner, skola vara gällande även i fråga om avlöningar till samtliga ordinarie befattningshavare å den nya staten, därvid, vad samma villkor och bestämmelser innehålla beträffande tjänsteman av första lönegraden skall äga tillämpning jämväl å innehavare av jägmästarbefattning å styrelsens stat.

Tillika har kommissionen ansett det böra stadgas,

att vad enligt förenämnda villkor och bestämmelser gäller i fråga om generaldirektör skall i tillämpliga delar vara gällande för den, som förordnas å generaldirektörs- eller souscheffbefattning å den nya staten, dock med iakttagande av följande särskilda bestämmelser:

1:o) att, där generaldirektören beviljats ledighet och vikarie för honom förordnats, på prövning av Kungl. Maj:t beror, huru stor del av arvodet må avstås till vikarien;

2:o) att generaldirektör, vilken minst 12 år innehaft generaldirektörsförordnande skall vara berättigad att av domänfondens avkastning i pension uppbära 6,000 kronor;

3:o) att, om generaldirektör, innan han uppnått 12 tjänstår, antingen på grund av sjukdom finnes till nöjaktig vidare tjänstgöring oförmögen eller utan egen begäran nödgas avgå från sin befattning, utan att på grund av tjänstefel hava förverkat densamma, han skall vara berättigad att likaledes av domänfondens avkastning i pension uppbära 5,000 kronor, då avgången sker före eller vid 6 tjänstår samt 5,500 kronor, då avgången sker efter 6 men före 12 tjänstår;

4:o) att såsom pensionsavgift skall avdragas ett belopp av 360 kronor årligen å det för generaldirektören bestämda arvodet eller den honom, intill dess han uppnått 67 år, tillkommande pension; samt

5:o) att vad sålunda blivit särskilt stadgat beträffande generaldirektör skall gälla jämväl i avseende å souschef.

Vad kommissionen sålunda föreslagit biträder jag, med tillägg att det synes böra medgivas ordinarie notarie å skogsbyrå att vid övergång till jägmästartjänst å domänstyrelsens stat få för ålderstillägg i den senare befattningen tillgodoräkna sig tjänstgöringstid som dylik notarie. Det torde vara självfallet, att rätt bör tillkomma ordinarie jägmästare i skogsstaten, som transporteras till jägmästare i styrelsen, att för ålderstillägg i den senare befattningen tillgodoräkna sig ordinarie tjänstetid i den förra, och likaså att motsvarande rätt bör åtnjutas vid transport i motsatt riktning.

För att bereda domänstyrelsens ordinarie befattningshavare någon avlöningsförbättring i avvaktan på den fullständiga lönereglering i samband med förändring av avlöningssystemet, vartill lönekommissionen ännu ej medhunnit att framlägga förslag, har kommissionen ifrågasatt tilldelande åt sagda personal av tillfälliga lönetillägg med 400 kronor för kvinnliga biträden och 800 kronor för tjänstemännen av 1:a, 2:a och 3:e graden. Dyligt lönetillägg skulle däremot icke utgå till generaldirektören, vilken nu skulle få sin avlöning reglerad, till överdirektören och souschefen, vilkens befattning nu skulle upptagas i staten, till jägmästarna inom styrelsen, vilkas avlöningar skulle utgå i likhet med revirförvaltarnas, eller till vaktmästarna, vilkas avlöningar väntades bliva reglerade i annan ordning. Ej heller till domänfullmäktige skulle dyligt tillägg ifrågakomma. Detta lönekommissionens förslag finner jag mig ej kunna biträda. Ej minst med hänsyn till de konsekvenser, ett bifall till kommissionens hemställan härutinnan skulle kunna medföra i avseende å avlöningsförmåner åt befattningshavare vid andra, enligt statskontorstypen reglerade centrala verk, synes mig med upptagande av den föreliggande frågan böra för närvarande anstå. Jag vill erinra, att Eders Kungl. Maj:t icke heller beträffande generaltullstyrelsen funnit skäligt förelägga riksdagen förslag om dyliga tillfälliga lönetillägg.

Vad beträffar de — utöver själva avlöningsstaten — i driftkostnadsberäkningen för år 1918 under rubriken kostnader för domänstyrelsen upptagna poster är den till bestridande av kostnaderna för en extra skogsbyrå hos styrelsen givetvis fortfarande behöflig. Det härtill nu upptagna beloppet, 15,300 kronor, grundar sig på följande beräkning:

byråchef (efter avdrag, motsvarande pensionsavgift).....	kronor	7,800
notarie » » » »	»	3,900
amanuens	»	3,000
vikariatsersättning	»	600
	Summa kronor	15,300

Notarietjänsten bör nu förändras till jägmästartjänst med avlöning efter avdrag å 150 kronor, motsvarande pensionsavgift, av 5,050 kronor. Härav föränledes ökad utgift å 1,150 kronor, så att hela kostnaden för byrån stiger till 16,450 kronor.

Samma kostnad bör beräknas även för den nya skogsindelningsbyrån, vars inrättande jag tillstyrkt. För bägge byråerna blir alltså beloppet 33,900 kronor.

Posten till ålderstillägg åt domänstyrelsens personal torde bära enligt vad styrelsen föreslagit höjas till 13,000 kronor. Posten till pensionering av styrelsens personal, vari ändring ej ifrågasatts, torde bära upptagas med oförändrat belopp av 2,300 kronor.

Behovet av ökat arbetsbiträde å domänfiskalskontoret synes mig ädagalagt, och jag har ej något att erinra mot förslaget, att i stället för den nu där tjänstgörande amanuensen anställas en notarie å extra stat med arvode av 3,900 kronor.

I anslagsposten för anställande av extra amanuenser och biträden hos styrelsen samt renskrivning m. m. har nu ifrågasatts en höjning från 9,600 till 13,000 kronor. På grund av att ett amanuensarvode blir ledigt genom inrättandet av nyssnämnda notarietjänst å domänfiskalskontoret torde 2,000 kronor kunna avdragas och beloppet alltså bestämmas till 11,000 kronor.

Förslaget att uppföra ett särskilt belopp för befordringsavgifter för styrelsens och styrelsen underlydande personals tjänstestepost synes mig lämpligt. Styrelsen har föreslagit 52,000 kronor. Med hänsyn till beslutade portohöjningar torde summan bära ökas till 60,000 kronor.

Mot den föreslagna ökningen i expensanslaget från 18,000 till 25,000 kronor har jag ej något att erinra.

Anslagsposterna till rese- och traktamentsersättning åt domänstyrelsens personal samt till tryckningskostnader för styrelsen, uti vilka

poster ej någon ändring ifrågasatts, torde böra upptagas med samma belopp som för innevarande år, nämligen respektive 6,000 och 9,500 kronor.

Domänstyrelsen har ifrågasatt, att vissa av de nu tillstyrkta förändringarna skulle träda i tillämpning redan under innevarande år. Detta kan jag icke tillstyrka, utan torde samtliga förändringar böra inträda med år 1919.

II. Kostnader för statens skogsdomäner.

Såsom jag förut anfört har lönekommissionen ansett sig beträffande skogsstatens personal böra framlägga förslag till löneroglering. Kommissionen har emellertid framhållit, att dess förslag icke innebure några mera genomgripande förändringar av nu tillämpade avlöningsprinciper för ifrågavarande personal, utan anslöte sig på det närmaste till vad för närvarande i sådant hänseende gällde. En omläggning av avlöningssystemet efter modernare linjer hade nämligen synts kommissionen böra få anstå, till dess enhetliga avlöningsbestämmelser för samtliga affärsdrivande verk kunde komma till stånd.

Skogsstatens
ordinarie
personal.
Avlönings-
staten.

Jag torde nu böra i ett sammanhang redogöra för kommissionens ifrågavarande förslag, vari även beröras vissa av domänstyrelsen gjorda framställningar i fråga om skogsstatens personal.

Lönekommissionens
ytt-
rande och
förslag.

Kommissionen erinrar till en början, att avlöningen å stat till kronojägare och tillsyningsmän för närvarande utgår enligt följande reglering:

Kronojägare
och tillsy-
ningsmän.

Lön	Tjänstgöringspenningar	Hyresbidrag i förekommande fall	Summa begynnelseavlönning	Ålderstillägg till lönen			Summa slutavlönning	
				efter 5 år	efter 10 år	efter 15 år		
Kronojägare i Norrbottens och Västerbottens län samt i Särna socken med Idre kapellag av Kopparbergs län.....	600	700	100	1,400	100	100	100	1,700
Tillsyningsmän	600	700	100	1,400	100	100	100	1,700
Kronojägare inom övriga norrländska län, inom övriga delar av Kopparbergs län samt i Värmlands län.....	600	600	100	1,300	100	100	100	1,600
Kronojägare i övriga delar av landet.....	600	500	100	1,200	100	100	100	1,500

Ann. Om bostadslägenhet in natura erhålles, utgår ej hyresbidrag.

Det bör anmärkas, att tjänstgöringspenningar å 700 kronor utgå jämväl till kronojägare inom skyddsskogsområden i Jämtlands län.

Härtill kommer för år 1918 det av 1917 års riksdag beviljade tillfälliga lönetillägg till ordinarie kronojägare och tillsyningsmän — ävensom till årsförordnade extra kronojägare och andra årsförordnade extra bevakare — med 250 kronor, då befattningshavaren uppbär hyresersättning, och med 200 kronor, då han innehar bostad in natura.

Vidare anför kommissionen:

»Då dessa avlöningar på sin tid bestämdes, torde kronojägarna till sin huvudsakliga uppgift haft att hålla uppsikt över och utöva bevakning inom kronans skogar. Sedan dessa skogar efter hand blivit föremål för en intensivare skogsskötsel och kronan i allt större omfattning själv företagit sig att bedriva skogsavverkning, kolning o. d., har kronojägarnas ställning undergått en avsevärd förändring, i det att de nu i första hand hava att såsom förmän för understundom stora arbetslag leda och ansvara för de betydande arbeten, som pågå inom skogarna. Den egentliga bevakningstjänsten torde däremot vara av jämförelsevis mindre betydelse.

Vid nu angivna förhållande har kommissionen ansett det vara med rättvisa och billighet förenat, att vid förevarande löneroglering hänsyn toges icke blott till stegringen i levnadskostnader utan jämväl i viss mån till de ökade krav, som måste ställas på kronojägaren.

Med iakttagande härav har kommissionen funnit sig böra för de till lägsta avlöningsgruppen hörande kronojägarna (i de sydligare delarna av landet) föreslå en avlöning av 1,700 kronor, därav lön 950 kronor och tjänstgöringspenningar 750 kronor, jämte tre ålderstillägg till lönen, vart och ett å 150 kronor, efter respekt-

tive 5, 10 och 15 år, till följd varav slutavlöningen alltså skulle uppgå till 2,150 kronor.

I nämnda avlöning skulle vara inräknad jämväl hyresersättning. Där bostad in natura erhålles, vare sig i form av enbart bostadslägenhet eller i samband med boställe, bör göras ett avdrag å lönen, med belopp, motsvarande skälig hyra, bestämd efter å orten gängse pris, varvid kommissionen dock förutsätter, att detta hyresvärde icke må sättas till lägre belopp än 200 kronor. Härigenom har kommissionen velat åstadkomma större likställighet i avlöningshänseende mellan, å ena sidan, den befattningshavare, som åtnjuter bostad in natura, och, å andra sidan, den, som har att själv anskaffa sådan. Behovet av en utjämning i nämnda hänseende torde ock få anses fastslaget vid det förhållande, att det år 1917 beviljade tillfälliga lönetillägget till kronojägare bestämdes till lägre belopp för den, som erhåller bostad in natura, än för den, som åtnjuter hyresersättning.

I fråga om tjänstgöringspenningarnas belopp för kronojägare i de övriga (nordligare) delarna av landet har kommissionen bibehållit den nuvarande skillnaden av 100 kronor mellan var och en av de särskilda zonerna. Sålunda skulle tjänstgöringspenningarna, vilka såsom nyss nämnts enligt kommissionens förslag skulle utgöra lägst 750 kronor, komma att inom de övriga zonerna utgå med 850 kronor respektive 950 kronor. De högst avlönade kronojägarna skulle alltså åtnjuta en begynnelseavlöning av 1,900 kronor och en slutavlöning av 2,350 kronor.

Tillsyningsmännen eller, såsom de enligt ett av domänstyrelsen framställt förslag skulle benämnas, skogsfogdarna, skulle, på sätt hittills varit fallet, åtnjuta samma avlöning som de högst avlönade kronojägarna.

Avlöningarna till kronojägare och tillsyningsmän skulle alltså enligt kommissionens förslag utgå enligt följande reglering.

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Summa begynnelseavlöning	Ålderstillägg till lönen			Summa slutavlöning
				efter 5 år	efter 10 år	efter 15 år	
Kronojägare i Norrbottens och Västerbottens län samt Särna socken med Idre kapellag av Kopparbergs län ¹⁾	950	950	1,900	150	150	150	2,350
Tillsyningsmän (skogsfogdar)	950	950	1,900	150	150	150	2,350
Kronojägare inom övriga norrländska län, inom övriga delar av Kopparbergs län samt i Värmlands län ...	950	850	1,800	150	150	150	2,250
Kronojägare i övriga delar av landet	950	750	1,700	150	150	150	2,150

Ann. Om bostadslägenhet in natura erhålles, skall avdrag göras å lönen med belopp, motsvarande skälig hyra.»

¹⁾ Torde avse även kronojägare inom skyddsskogsområdena i Jämtlands län.

Jägmästare.

Angående jägmästarna erinrar kommissionen, att de för närvarande åtnjuta de avlöningar, som framgå av följande tablå:

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Summa begynnelseavlöning	Ålderstillägg till lönen			Summa slutavlöning
				efter 5 år	efter 10 år	efter 15 år	
I:a gruppen: i Jukkasjärvi m. fl. revir	2,300	3,000	5,300	400	400	400	6,500
II:a » i Görjeå » »	2,300	2,800	5,100	400	400	400	6,300
III:e » i Torneå » »	2,300	2,600	4,900	400	400	400	6,100
IV:e » i Bjurholms » »	2,300	2,400	4,700	400	400	400	5,900
V:e » i Sollelteå » »	2,300	2,200	4,500	400	400	400	5,700
VI:e » i Gästriklands » »	2,300	2,000	4,300	400	400	400	5,500

Kommissionen har beträffande jägmästarna yttrat:

»Även i fråga om jägmästarnas åligganden har, sedan nu angivna avlöningar bestämdes, skett en genomgående omgestaltning på grund därav att, såsom förut är antytt, statens skogstillgångar vårdas och tillgodogöras på ett helt annat sätt än förut. På jägmästarens förmåga av initiativ, hans driftighet och affärsblick beror också närmast den avkastning, staten kan erhålla av sina skogar. Då härtill kommer, att med de avlöningar, som för närvarande utgå till jägmästare, det visat sig allt svårare att kunna på ett tillfredsställande sätt rekrytera revirförvaltartjänsterna, synes det kommissionen vara av den största vikt, att även vid nu föreliggande, mera provisoriska reglering avlöningarna till jägmästarna tillmätas så, att staten må kunna tillförsäkras verkligt dugande personer för förvaltningen av de ofantliga kapital, våra statsskogar representera.

Med hänsyn härtill har kommissionen icke ansett sig kunna för jägmästare, tillhörande den lägsta (VI:e) avlöningsgruppen, föreslå mindre avlöning än 5,200 kronor, därav 3,000 i lön och 2,200 i tjänstgöringspenningar, vartill skulle, i likhet med vad nu är fallet, komma tre ålderstillägg till lönen, vart och ett å 400 kronor, efter resp. 5, 10 och 15 år. Slutavlöningen skulle alltså utgöra 6.400 kronor. I överensstämmelse med vad nu gäller, torde tjänstgöringspenningarna böra utgå med 200 kronor högre belopp för var och en av de övriga fem grupperna och således i högsta (I:a) gruppen bliva 1.000 kronor högre än i lägsta (VI:e) gruppen.

Enligt kommissionens förslag skulle alltså avlöningarna för jägmästarna komma att te sig sålunda:

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Summa begynnelseavlöning	Ålderstillägg till lönen			Summa slutavlöning
				efter 5 år	efter 10 år	efter 15 år	
I:a gruppen	3,000	3,200	6,200	400	400	400	7,400
II:a »	3,000	3,000	6,000	400	400	400	7,200
III:e »	3,000	2,800	5,800	400	400	400	7,000
IV:e »	3,000	2,600	5,600	400	400	400	6,800
V:e »	3,000	2,400	5,400	400	400	400	6,600
VI:e »	3,000	2,200	5,200	400	400	400	6,400

I fråga om *skogsingenjörer* och *biträdande skogsingenjörer* anför Skogsingenjörernas kommissionen:

»Skogsingenjörerna, vilka från och med 1916 års ingång övertagit revirförvaltarnas göromål inom Västerbottens och Norrbottens läns kustland med avseende å de enskilda skogarna i kustlandet, äro för närvarande i avlöningshänseende likställda med jägmästare inom samma landsdelar eller sålunda med dem, som tillhöra III:e avlöningsgruppen; och åtnjuta skogsingenjörerna alltså en begynnelseavlöning av 4,900 kronor och en slutavlöning av 6,100 kronor.

Därjämte finnas å ordinarie stat anställda biträdande skogsingenjörer, vilka, som benämningen antyder, egentligen skulle biträda de andra skogsingenjörerna. Emellertid har den åtgärden vidtagits, att sådant skogsvårdsområde, där biträdande skogsingenjör tjänstgör, uppdelats mellan denne och skogsingenjören, så att även den biträdande skogsingenjören på självständigt sätt förvaltar sin del av området. Avlöningen för biträdande skogsingenjör har fastställts till lägre belopp än för skogsingenjör och utgör 4,200 kronor, därav lön 1,800 och tjänstgöringspenningar 2,400 kronor, jämte ett ålderstillägg till lönen å 300 kronor efter 5 år.

Uti skrivelse den 21 september 1917 med förslag till driftkostnader för statens domäner år 1919, vilken skrivelse remitterats till kommissionen för yttrande, har domänstyrelsen anført, att på grund av numera vunnen erfarenhet, icke minst med hänsyn till svårigheten att i konkurrensen med enskilda skogsägare och bolag kunna till de biträdande skogsingenjörsbefattningarna erhålla lämpliga och kompetenta tjänstemän, och då tjänstgöringen för skogsingenjör och biträdande skogsingenjör i praktiken visat sig bliva fullkomligt enahanda, de biträdande skogsingenjörstjänsterna borde från och med år 1919 förändras till skogsingenjörstjänster med de för dessa senare befattningar gällande avlöningsförmåner.

Då, enligt vad nyss blivit antytt, någon verklig skillnad i avseende å tjänstgöring och ansvar icke torde föreligga mellan skogsingenjör och biträdande skogsingenjör, synes det kommissionen icke heller förefinnas något fog för bibehållande av olikheten i avlöningshänseende. Kommissionen anser fördenskull, att befattningarna såsom biträdande skogsingenjörer böra ombildas till skogsingenjörstjänster och åtnjuta den avlöning, som kan komma att bestämmas för dessa senare tjänster.

Då, såsom förut är nämnt, skogsingenjörerna för närvarande uppbära samma avlöning som jägmästare tillhörande III:e gruppen, torde avlöningen för skogsingenjör böra sättas till 5,800 kronor, därav lön 3,000 och tjänstgöringspenningar 2,800 kronor, jämte tre ålderstillägg till lönen, vart och ett å 400 kronor, efter resp. 5, 10 och 15 år, vadan alltså slutavlöningen skulle uppgå till 7,000 kronor.»

Överjägmästarnas avlöning utgår för närvarande sålunda:

Överjägmästare.

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Summa begynnelseavlöning	Ålders-tillägg till lönen efter 5 år	Summa slutavlöning
1 Övre och Nedre Norrbottens, Skellefteå, Umeå, Härnösands och Mellersta Norrlands distrikt	4,000	3,200	7,200	600	7,800
1 Gävle-Dala, Bergslags, Östra, Västra, Smålands och Södra distrikten	4,000	2,800	6,800	600	7,400

Angående överjägmästarna har kommissionen anfört:

»Då med den förut antydda omläggningen av statens skogsvård allt större krav kommit att ställas även å överjägmästarna, torde en höjning av dessa tjänstemäns avlöningar redan av denna anledning få anses fullt befogad. Och då vidare den nuvarande relationen mellan överjägmästarnas och jägmästarnas avlöningar synes böra bibehållas, föreslår kommissionen för överjägmästare i södra och mellersta Sverige en avlöning av 7,700 kronor, därav lämpligen 4,700 kronor kunna utgöra lön och 3,000 kronor tjänstgöringspenningar, vartill skulle komma ett ålderstillägg till lönen å 600 kronor efter 5 år.

För överjägmästare i de nordligare delarna av landet skulle tjänstgöringspenningarna, i anslutning till vad för närvarande är förhållandet, komma att utgå med 400 kronor högre belopp.

Kommissionens förslag i fråga om överjägmästarna skulle alltså bliva följande:

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Summa begynnelseavlöning	Ålders- till ägg efter 5 år	Summa slutavlöning
I Övre och Nedre Norrbottens, Skellefteå, Umeå, Härnösands och Mellersta Norrlands distrikt...	4,700	3,400	8,100	600	8,700
I Gävle-Dala, Bergslags, Östra, Västra, Smålands och Södra distrikten	4,700	3,000	7,700	600	8,300 »

Överjäg-
mästarassi-
stenter.
Skogstaxa-
torer.

Fråga har väckts om beredande av ordinarie anställning för vissa extra tjänstemän vid skogsstaten, bland dem *överjägmästarassistenter* och *skogstaxatorer*.

Uti de särskilda betänkanden, som avgåvos av den norrländska skogsvårdskommittén och av de skogssakkunniga för södra Sverige, förutsattes sålunda, att vid de ifrågasatta distriktsstyrelserna anställda assistenter — motsvarande de nuvarande överjägmästarassistenterna — skulle hava ordinarie anställning. Därjämte innebar de nämnda skogssakkunnigas förslag, att även skogstaxatorsbefattningarna skulle uppföras bland ordinarie tjänster.

Domänstyrelsen har uti sitt den 25 april 1917 avgivna utlåtande i anledning av berörda betänkanden anfört beträffande denna fråga, att, ehuru styrelsen ansett sig böra tillsvida avstyrka organiserandet av distriktsstyrelser, styrelsen dock icke funnit hinder möta för att såväl överjägmästarassistent- som skogstaxatorsbefattningar utan avbidan på distriktsstyrelserns inrättande överfördes till ordinarie stat. Till stöd härför har styrelsen anfört följande:

För överjägmästarnas verksamhet vore det av vikt, att ombyte av innehavare av assistenttjänsterna hos dem ej skedde alltför ofta. Även vore det önskligt, att

dessa befattningar så vitt möjligt besattes med personer, som utövat en längre tids praktisk tjänstgöring, vilket hittills i regel ej varit fallet, då tjänsterna oftast ansetts såsom övergångsplatser till andra mera förmånliga extra anställningar.

Då ett genomförande av förslaget om överflyttning på ordinarie stat av överjägmästarassistentbefattningarna helt visst komme att göra dessa tjänster mera eftersträvansvärda och ägnade att för längre tid kvarhålla sina innehavare, ville styrelsen för sin del biträda detta förslag.

Vidkommande skogstaxatorerna har styrelsen framhållit, hurusom — med det alltmer krävande skogsindelningsarbetet och anställandet under normala förhållanden av ett år från år allt större antal skogsindelningsassistenter — det arbete, som vilade på skogstaxatorerna, blivit förenat med ett alltjämt ökat ansvar. På dem ankomme att närmast leda och övervaka skogsindelningsassistenternas arbete. Även tillkomme dem en väsentlig del av ansvaret för värderingen av de egendomar, som hembjödets kronan till inköp. Det vore därför av vikt, att skogstaxatorstjänsterna innehades av verkligt dugande personer, och för skogsindelningsarbetets jämna och likformiga bedrivande vore det erforderligt, att personalombyten ej alltför ofta skedde å dessa tjänster.

Styrelsen ansåge på dessa grunder förslaget om överförande på ordinarie stat av skogstaxatorsbefattningarna beaktansvärt och ville för sin del biträda detsamma.

Lönekommissionen har beträffande nu ifrågavarande extra befattningshavare anfört:

»Även kommissionen har ansett sig böra tillstyrka, att överjägmästarassistent- och skogstaxatorsbefattningarna må ombildas till ordinarie tjänster. Den sålunda föreslagna åtgärden har nämligen synts kommissionen ägnad att tillgodose de utav domänstyrelsen framförda önskemålen i fråga om åstadkommande av en viss kontinuitet å befattningarna samt beredande av möjlighet att för desamma kunna påräkna personer, som förvärvat tillräcklig erfarenhet genom föregående praktisk tjänstgöring. För att det sålunda avsedda syftet må kunna vinnas, måste emellertid tillika tillses, att avlöningarnas belopp icke alltför mycket skiljer sig från vad som plägar av kommuner eller enskilda erbjudas även åt dylika yngre skogstjänstemän.

Då det sålunda gäller att bestämma avlöningarna för ifrågavarande befattningar, må till en början erinras, att överjägmästarassistent för närvarande åtnjuter ett arvode av 3,400 kronor i de sex sydligare och 3,600 kronor i de sex nordligare distrikten; för skogstaxatorerna äro motsvarande arvodesbelopp satta till 3,000 respektive 3,200 kronor.

Enligt kommissionens mening böra bägge de ifrågavarande tjänsterna, såsom krävande ungefär samma kvalifikationer, i avlöningshänseende likställas, och föreslår kommissionen, att avlöningen för överjägmästarassistent eller skogstaxator i de sex sydligare distrikten må bestämmas till 4,200 kronor, därav lön 2,600 och tjänstgöringspenningar 1,600 kronor, jämte ett ålderstillägg till lönen å 300 kronor efter 5 år, samt för sådan tjänsteman i övriga distrikt till 4,400 kronor, därav lön 2,600 och tjänstgöringspenningar 1,800 kronor, vartill skulle komma nyss angivna ålderstillägg.

Att kommissionen för dessa befattningar föreslagit allenast ett ålderstillägg har sin grund däri, att tjänsterna hava karaktären av övergångsplatser, vilka i allmänhet icke torde komma att innehavas under någon längre följd av år.

Det torde i detta sammanhang böra erinras därom, att domänstyrelsen i sin förenämnda skrivelse den 21 september 1917 hemställt om beredande av ersättning åt skogstaxatorerna för hållande av expeditionslokal på sätt redan medgivits åt revirförvaltarna; och har styrelsen såsom stöd härför andragit, att nämnda tjänstemän hade ett ganska avsevärt expeditionsarbete, för vars utförande såväl skogsindelningsassistenter och kronojägare som mera tillfälliga biträden oftast måste arbeta i samma lokal som taxatorn själv.

Från kommissionens sida synes icke något vara att erinra mot styrelsens berörda förslag.»

Statens flott
ledsingenjör

Fråga föreligger jämväl om uppförande å avlöningsstaten för skogsstaten av ytterligare en ordinarie tjänst, nämligen befattningen såsom *statens flottledsingenjör*.

I sådant hänseende har domänstyrelsen uti skrivelse den 8 oktober 1917 anfört följande.

Behovet av en flottledsingenjör i norra delarna av riket hade visat sig vara av stadigvarande natur. För flottledsarbetenas behöriga gång vore det därjämte av synnerlig vikt, att största möjliga kontinuitet ägde rum i fråga om deras planläggande och ledande, vilken kontinuitet enligt styrelsens förmenande icke kunde påräknas, därest flottledsingenjören endast vore förordnad för ett år i sänder. Det låge också nära till hands, att en allenast på viss tid förordnad befattningshavare, som i statens tjänst icke kunde erbjudas sådana avlöningsförmåner som hos enskilda, utan tvekan skulle lämna statstjänsten, då tillfälle till förmånlig anställning på annat håll erbjöde sig; och ägde styrelsen en nedslående erfarenhet i sådant avseende. På grund av vad sålunda blivit anfört ansåge sig styrelsen böra hemställa om uppförande av ifrågavarande befattning på ordinarie stat. Under framhållande, att flottledsingenjörens avlöning rätteligen borde, framdeles likasom hittills, utgå från anslaget till flottledsregleringar, ansåge styrelsen emellertid, att, då detta anslag anvisats å extra stat, ifrågavarande avlöning borde, vid bifall till nyssberörda framställning, utbrytas från flottledsanslaget och i stället avföras å driftskostnaderna för statens domäner.

Med erinran att flottledsingenjören alltsedan år 1912 uppbure, förutom rese- och traktamentsersättning för resor i tjänsten enligt fjärde klassen i gällande rese-reglemente, ett årsarvode av 6.000 kronor, har styrelsen tillika uttalat önskvärdeheten därav, att flottledsingenjören bleve tillförsäkrad något högre avlöning än han för närvarande åtnjöte. Det syntes styrelsen vara överensstämmande med billighet och rättvisa, att flottledsingenjören, vilken vore stationerad i Umeå, bleve i avlöningshänseende likställd med baningenjör av första klassen vid statens järnvägar, varvid borde iakttagas, att den provisoriska löneförbättring, som kunde komma att tillerkännas dylik baningenjör, jämväl måtte komma flottledsingenjören till godo.

Med befattningen i fråga borde även, i likhet med vad för baningenjör därutinnan vore gällande, vara förenad rätt till pension.

Sedan denna framställning remitterats till lönekommissionen, har kommissionen, enligt vad den meddelat i sitt betänkande, fått till vidare

utredning rörande förevarande särskilda fråga från domänstyrelsen mot- taga en promemoria av i huvudsak följande innehåll.

Från och med år 1891 hade riksdagen årligen anvisat anslag för bekostande av flottledsregleringar. Vid skilda tillfällen hade riksdagen därjämte medgivit, att de inflytande flottledsavgifterna finge för samma ändamål av domänstyrelsen disponeras.

Sedan Kungl. Maj:t den 16 december 1892 bemyndigat domänstyrelsen att anställa ett tekniskt biträde vid anordnande av och tillsynen över kronans flottledsbyggnader i Norrbottens län, förordnades en major i väg- och vattenbyggnadskåren såsom sådant biträde med benämning statens flottledsingenjör mot åtnjutande av ett årsarvode av 3,000 kronor samt rese- och traktamentsersättning enligt 4:e klassen i gällande resereglemente.

Sedan den nämnde innehavaren av befattningen, efter vunnen befordran till annan tjänst, av sagt sig uppdraget att vara statens flottledsingenjör i Norrbottens län, förordnades år 1899 annan ingenjörutbildad person å nämnda befattning emot ett årsarvode av 4,000 kronor och viss reseersättning. År 1909 bestämdes årsarvodet till 5,000 kronor och medgavs reseersättning enligt 3:e klassen i gällande resereglemente. Emellertid hade flottledsingenjörens verksamhet kommit att utsträckas utom Norrbottens län, så att den vid sistnämnda tid omfattade tillsyn över och ledning av statens samtliga flottledsarbeten.

På grund av den omfattning flottledsingenjörens verksamhet sålunda tagit och med hänsyn därtill att de kvalifikationer, som måste fordras av ifrågavarande ingenjör, nämligen att vara hemmastadd i både flottledsbyggnad och flottning, ej kunde vinnas utan direkt utbildning, varför en lämplig ersättare för flottledsingenjören icke kunde omedelbart påräknas, begärde och erhöll domänstyrelsen under år 1909 bemyndigande att till biträde åt statens flottledsingenjör förordna en assistent mot ett årsarvode av 4,000 kronor jämte rese- och traktamentsersättning enligt 4:e klassen i resereglementet.

År 1911 uppdelades arbetet med kronans flottledsbyggnader emellan flottledsingenjören och assistenten så, att den förre förordnades såsom statens flottledsingenjör inom Kopparbergs och söder därom belägna län mot årsarvode av 3,000 kronor, medan den senare erhöll motsvarande befattning i de norrländska länen mot årsarvode av 6,000 kronor.

Sedan den dåvarande innehavaren av befattningen sasom flottledsingenjör inom Kopparbergs och söder därom belägna län på grund av hög ålder dragit sig tillbaka, förordnade domänstyrelsen jämlikt erhållet bemyndigande år 1912 annan person att mot viss taxa utföra statens flottledsarbeten i södra och mellersta delarna av landet.

Inom de norrländska länen hade emellertid statens flottledsföretag år från år tagit allt större omfattning, och flottledsingenjörens arbete hade också i betydlig grad ökat, sedan all medelsredovisning beträffande statens flottledsbyggnader från och med år 1916 överflyttats från vederbörande jägmästare till denne. Sedan domänstyrelsen i anledning därav hos Kungl. Maj:t gjort framställning i ämnet, hade styrelsen i början av år 1916 erhållit bemyndigande att såsom assistent åt statens flottledsingenjör förordna lämplig civilingenjör emot ett årsarvode av 3,000 kronor jämte reseersättning enligt 4:e klassen i resereglementet.

I sammanhang med bemyndiganden för domänstyrelsen att förordna flottledsingenjör eller assistent åt denne hade Kungl. Maj:t tillika föreskrivit, att medel till avlönande av dessa tjänstemän skulle tagas av de utav riksdagen till flottledsregleringar anvisade anslagen.

Vidkommande domänstyrelsens förevarande framställning i skrivelsen den 8 oktober 1917 om uppförande å ordinarie stat av befattningen såsom statens flottledsingenjör meddelades vidare, att densamma avsåge, att flottledsingenjören skulle beredas avlöningsförmåner till samma storlek som dem, vilka utginge till baningenjör av första klass vid statens järnvägar, ävensom däremot svarande pension, och att dessa avlöningsförmåner, fördelade i lön och tjänstgöringspenningar, ävensom pension borde utgå efter de grunder, som i detta avseende vore stadgade för skogsstatspersonalen. Flottledsingenjören, som vore underordnad överjägmästaren men som till följd av arten och omfattningen av sitt arbete måste anses hava en nog så maktpåliggande tjänst som en jägmästare, syntes böra intaga en tjänsteställning emellan dessa båda skogsstatstjänstemän men så nära överjägmästaren, som vore förenligt med ovannämnda underordnade ställning gent emot denne.

Såsom ytterligare motiv till detta domänstyrelsens förslag har i promemorian därjämte anförts följande.

De kvalifikationer, som innehavaren av befattningen såsom flottledsingenjör i norra delarna av landet numera besutte och som vore av den art, att de måste uppställas såsom villkor för ett fullgott arbete av en statens flottledsingenjör, bestode i icke blott teoretiska kunskaper, vilka i detta hänseende syntes motsvara vad som fordrades av en baningenjör av I klass vid statens järnvägar, utan jämväl en betydande praktisk erfarenhet om flottledsbyggnader och flottning. Med hänsyn härtill skulle det antagligen icke möta någon som helst svårighet för den nuvarande innehavaren av tjänsten att vid privata företag erhålla anställning mot väsentligt högre avlöning än som av domänstyrelsen föreslagits; och det syntes vara mer än sannolikt att endast förhoppningen att komma på ordinarie stat tillsvidare avhållit honom från att övergå i privattjänst.

På grund av den betydande omfattning, som statens flottledsarbeten numera tagit i de norrländska länen, och den omständigheten att desamma icke kunde vart och ett slutföras under ett och samma år utan måste fortgå under loppet av ett flertal år, ville det synas, som om det skulle medföra betydande risker för arbetenas ändamålsenliga och planmässiga utförande, om ledningen därav skulle anförtros åt någon annan än den nuvarande flottledsingenjören, för så vitt det över huvud taget skulle befinnas möjligt att erhålla för denne fullt kompetent ersättare.

Såsom ett ytterligare skäl för beredande av ordinarie anställning åt ifrågasvarande befattningshavare framhölls i promemorian, att en redovisning av, såsom nu vore fallet, omkring 350,000 kronor årligen, vilken ålåge denne, ej syntes böra uppdragas åt en mot årligt förordnande å extra stat anställd tjänsteman.

För egen del har kommissionen beträffande denna fråga anfört följande:

»Då, enligt vad domänstyrelsen upplyst, behovet av en befattning såsom statens flottledsingenjör visat sig vara av stadigvarande natur, lär icke något vara att erinra mot att befattningens innehavare beredes den mera tryggade ställning, som skulle föranledas av tjänstens överflyttande på ordinarie stat. Av vad styrelsen

i övrigt anfört synes det kommissionen framgå, att en dylik åtgärd jämväl ur statens synpunkt torde få anses förmånlig, särskilt med hänsyn till möjligheten att kunna få, trots förmånliga anbud från enskilt håll, behålla en med denna egenartade tjänst fullt förtrogen person. Kommissionen anser sig fördenskull böra tillstyrka, att en befattning såsom statens flottledsingenjör varder uppförd å den ordinarie avlöningsstaten för skogsstaten. Då emellertid erforderlig praktisk specialutbildning för tjänsten icke i regeln torde stå att vinna utom densamma, har kommissionen funnit sig böra framhålla önskvärdheten därav, att för framtiden iakttages, att befattningen icke i allmänhet varder med ordinarie innehavare besatt, förr än vederbörande blivit tillräckligt prövad i extra tjänst.

För bestämmande av avlöningsförmånerna å denna tjänst har styrelsen åberopat jämförelse med baningenjör av första klass vid statens järnvägar. Om också, enligt kommissionens mening, en direkt jämförelse mellan de båda befattningarna i fråga näppeligen torde låta sig göra med hänsyn till olikheten av åligganden i tjänsten, synes det emellertid kommissionen, som skulle befattningen såsom flottledsingenjör vara av den vikt och betydelse för det allmänna, att en avlöning, som någorlunda motsvarar vad kommissionen tänkt sig för nämnde tjänsteman vid statens järnvägar, må kunna anses skäligen. Beträffande den ifrågavarande tjänstens art och det med densamma förenade ansvar må särskilt framhållas, att flottledsingenjören utövar högsta ledningen av och tillsynen över samtliga flottledsarbeten för kronans räkning inom ett så stort område som hela Norrland samt att hans tjänståligganden över huvud taget äro av synnerligen svårkontrollerbar beskaffenhet.

Med beaktande av de nu angivna synpunkterna samt med iakttagande därav, att slutavlöningen för flottledsingenjören icke bör överstiga begynnelseavlöningen för å samma ort, Umeå, placerad överjägmästare (enligt kommissionens förslag 8,100 kronor), torde avlöningen för flottledsingenjören lämpligen kunna sättas till 7,000 kronor, därav lön 4,200 och tjänstgöringspenningar 2,800 kronor, vartill skulle kunna komma två ålderstillägg till lönen, vart och ett å 500 kronor, efter 5 och 10 år.

Då denna befattning sålunda skulle uppföras på avlöningsstaten för skogsstaten, synes därav ock böra bliva en följd, att jämväl för flottledsingenjören skola gälla de för den förvaltande personalen vid skogsstaten fastställda särskilda bestämmelserna om resekostnads- och traktamentsersättning.

Det torde i detta sammanhang böra framhållas, att den nu ifrågasatta åtgärden att uppföra befattningen såsom statens flottledsingenjör å avlöningsstaten för skogsstaten icke avser att verka någon som helst ändring beträffande de övriga befattningar, som avlönas från anslaget till reglering av flottleder.»

Såsom förut nämnts har domänstyrelsen i utlåtande över lönekommissionens förslag till alla delar tillstyrkt detsamma.

Yttranden över förslaget hava därjämte inkommit från överjägmästarna G. Barthelson och P. O. Welander, föreningen Sveriges ordinarie jägmästare, de extra jägmästarnas förbund, Sveriges kronojägarförbund och Smålands kronojägarförening.

*Utlåtanden
över Lönekommissionens
förslag.*

Överjägmästarna Bar-
thelson och
Wetlander.

De bägge överjägmästarna hava, med förmålan att de erhållit bemyndigande att föra talan för samtliga överjägmästare, framhållit, att, då nu fråga vore icke om kristidshjälp utan om löneroglering, om ock en provisorisk sådan, förhöjningarna hade bort för att vara fullt rättvisa bliva procentuellt tämligen lika för de olika tjänstemannaklasserna. De hava vidare anført:

»Lönekommissionen synes dock icke hava konsekvent följt denna grundsats, då den föreslår en löneförhöjning av 900 kronor för såväl jägmästare som överjägmästare. Härigenom bibehålles visserligen den ursprungliga, absoluta skillnaden från 1,900 till 2,500 kronor mellan de bägge tjänstemannaklassernas begynnelselöner men *förhållandet* mellan lönerna har däremot förändrats till överjägmästarnas nackdel.

Med stöd av det ovan anförda och då kommissionen icke anført några skäl för den sålunda föreslagna förskjutningen mellan jägmästares och överjägmästares löner samt nuvarande relation mellan lönerna blev av statsmakterna prövad som lämplig vid senaste löneroglering, våga vi hemställa, att överjägmästarna måtte under nu förestående provisorium erhålla proportionsvis lika stor löneökning som jägmästarna, till dess denna icke oviktiga fråga kan bliva föremål för närmare utredning i sammanhang med den definitiva lönerogleringen.

Det finnes enligt vår mening dessutom ett särskilt skäl, som talar för att överjägmästarna i lönehänseende icke böra ställas i ett förhållandevis sämre läge än hittills. Enligt gällande instruktion för skogsstaten få nämligen jägmästare åtaga sig skogsförrättningar åt enskilda, såvitt domänstyrelsen icke finner detta vara hinderligt för statstjänsten, varemot för överjägmästare stadgas uttryckligt, att dessa icke alls få åtaga sig dylika privata uppdrag.

Ifråga om domänstyrelsens tjänstemän, vilka i regel rekryteras från skogsstaten, äro dessa oförhindrade av gällande författningar att utföra privata skogsförrättningar, en frihet varav också tre byråchefer begagnat sig genom att utöva tillsyn och skötsel av enskildas skogar. Det har icke heller saknats exempel på, att jägmästare haft privata skogsuppdrag och att ersättningen härför jämte statslönen tillsammans uppgått till lika mycket som en överjägmästarlön och även till mera. Särskilt under den tid bränslekommissionen varit i verksamhet har ett flertal ordinarie jägmästare haft och hava fortfarande domänstyrelsens tillstånd att biträda kommissionen, för vilket arbete utgått en relativt hög ersättning.

Överjägmästarna intaga således i berörda hänseende en undantagsställning inom domänförvaltningen och äro de enda tjänstemän, vilka äro ålagda att uteslutande ägna sig åt statstjänsten, varav givetvis följer, att de ekonomiska förmåner, som dessa tjänster erbjuda i förhållande till andra befattningar i skogsstaten och domänstyrelsen, icke äro i realiteten så stora, som man kunde förmoda enbart av de nakna siffrorna i gällande lönestat.

På grund av ovanberörda förhållanden är det också antagligt, att vissa jägmästare skola föredraga att behålla sina tjänster jämte biinkomster framför en mer krävande överjägmästartjänst. Vi finna det därför icke blott rättvist, att överjägmästare erhålla proportionsvis lika stor löneökning som jägmästare utan anse detta även vara ett statsintresse, emedan härigenom vinnes större utsikt för att överjägmästartjänsterna kunna besättas med möjligast dugliga personer.

Då jägmästarna äro i löneavseende delade i sex grupper med en begynnelse-lön av lägst 4,300 och högst 5,200 kronor, motsvarar kommissionens förslag en ökning från 17 till och med 21 procent å nuvarande löner eller i medeltal 19 procent. Tillämpas denna medelprocent på överjägmästares begynnelse-lön, lägst 6,800 och högst 7,200 kronor, skulle förhöjningen för de sex södra distrikten uppgå till 1,292 kronor och för de sex norra till 1,368 kronor. För att i likhet med kommissionen erhålla jämna och lika tal för varje tjänstemannaklass få vi föreslå en förhöjning av 1,300 kronor för samtliga överjägmästare.

Angående fördelningen av nämnda belopp på lön och tjänstgöringspenningar få vi anföra, att skogsstaten ifråga om lörens storlek i förhållande till tjänstgöringspenningarna är ogynnsammare ställd än flertalet, för att icke säga alla andra tjänstemannagrupper. Vi anse därför angeläget, att en relativ förhöjning av lönen sker redan vid nu förestående provisoriska reglering, och föreslå, att av ovan föreslagna löneökning 200 kronor utgöra tjänstgöringspenningar och 1,100 kronor lön.

Under förutsättning att tjänstgöringspenningarna komma att fortfarande utgå med 400 kronor högre belopp i de sex norra distrikten, skulle således ovan gjorda förslag ställa sig på följande sätt:

	L ö n	Tjänstgöringspenningar	Summa begynnelse- avlönning	Ålderstillägg	Summa slutavlönning
I Övre och Nedre Norrbottens, Skellefteå, Umeå Härnösands och Mellersta Norrlands distrikt	5,100	3,400	8,500	600	9,100
I Gävle-Dala, Bergslags, Östra, Västra, Smålands och Södra distrikten	5,100	3,000	8,100	600	8,700

I det av föreningen Sveriges ordinarie jägmästare avgivna yttrandet göres gällande, att jägmästarnas lönebehov blivit av kommissionen ganska snävt tillgodosett. Med den uppfattning rörande jägmästarnas arbete, som kommissionen uttalat, hade man kunnat vänta, att högre avlöningar skulle föreslagits. Större delen av den föreslagna löneförbättringen torde betingats av den prisstegring, som hade inträtt under tiden från sista löneregleringen till tiden strax före krigsutbrottet. Förslaget innebure därför i stort sett endast ett framflyttande av lönenivån en del år i tiden och lämnade jägmästarnas löner kvar å samma lönestandard som 1908 års lönereglering. Föreningen har framlagt jämförelse med vissa högskolebildade befattningshavare i lägre grader vid kommunikationsverken, vilka enligt föreningens åsikt hade blivit mer tillgodosedda vid förslaget än jägmästarna. Därjämte vore att märka, att vid statens järnvägar och telegrafverket ålderstilläggen utginge efter treårsperioder och att högsta lönegraden nåddes efter 9 år, under det att för jägmästarna tillämpades

Föreningen
Sveriges
ordinarie
jägmästare.

femårsperioder med högsta lönegradens uppnående efter 15 ar. Förhållandet mellan lön och tjänstgöringspenningar vore inom skogsstaten ogynnsammare än inom övriga verk. Föreningen finge därför hemställa, att för jägmästarna och med dem likställda befattningshavare måtte beviljas utöver vad kommissionen föreslagit, ett tillägg av minst 200 kronor genom ökning av tjänstgöringspenningarna. Härigenom skulle bättre överensstämmelse erhållas med avlöningarna för linje-, kanal- och verkstadsingenjörerna vid telegrafverket och vattenfallsverket. Föreningen har slutligen betonat den föreslagna löneregleringens provisoriska karaktär.

De extra
jägmästarnas
förbund.

De extra jägmästarnas förbund framhåller likaledes, att en mera genomgripande lönereglering genom avlöningssystemets omläggning efter modernare linjer ställts i utsikt av kommissionen. Kommissionens nuvarande förslag innebure en sammanpressning av avlöningsskalorna, så att den procentuella ökningen bleve större för de lägre avlönade och mindre för dem, som nu hade högre avlöningar. Denna princip medförde även, att de i Norrland placerade tjänstemännen erhöle procentiskt mindre löneförbättring än övriga, och likväl hade levnadskostnaderna där, till följd av de utomordentliga fraktkostnaderna, stigit mer än annorstädes. En sådan princip vore möjligen på sin plats vid tillfällig krigstidshjälp, då det gällde att hålla nöden från dörren, men icke vid en lönereglering. En mindre förskjutning nedifrån och uppåt av avlöningsskalan vore därför befogad. Kommissionens åtgärd att giva större delen av avlöningstillskottet karaktär av lön, skulle visserligen medföra någon förbättring i det inom skogsstaten synnerligen ogynnsamma förhållandet mellan lön och tjänstgöringspenningar, men det hade varit lyckligast, om hela löneförbättringen hänförts till lönen. Endast för kronojägarna hade i avseende å ålderstilläggen en ändring föreslagits, i det att dessa höjts från 100 till 150 kronor. I enlighet härmed borde en proportionell höjning ske även i övriga befattningshavares ålderstillägg. Eljest skulle en viss förryckning uppkomma i det nuvarande avlöningssystemet.

I fråga om skogstaxatorerna anför förbundet, att dessa tjänstemän, ehuru de föreslagits att uppföras å ordinarie stat, blivit i avlöningshänseende vanlottade. De skogssakkunniga för södra Sverige hade till och med förordat en något högre avlöning för de av dem föreslagna förste skogstaxatorerna än för revirförvaltare. Den nu föreslagna avlöningsförbättringen för skogstaxatorerna vore ej heller så stor, som den vid första påseendet kunde tyckas, ty dels måste från desamma dragas de 400 kronor, som beräknats utgöra ersättning för förlust genom att skogstaxatorerna numera åtnjote resekostnads- och traktamentsersättning endast efter reducerat rese-reglemente i stället för förut efter resereglementet utan inskränkning, och dels vore det alldeles visst, att sagda 400 kronor ingalunda täckte den genom nyssnämnda förändring uppkomna inkomstnedsättningen. På grund härav och under framhållande, att skogstaxatorerna vore fullt jämförbara med exempelvis skogsingenjörerna, ansåge förbundet, att de borde erhålla samma avlöning som dessa.

Överjägmästarassistenterna, för vilka kommissionen föreslagit samma avlöning å ordinarie stat som för skogstaxatorerna, borde kunna sättas lägre än dessa, vilket också de skogssakkunniga för södra Sverige ansett. Nämnda assistenter kunde lämpligen erhålla samma avlöning som med inräknande av den tillfälliga löneförbättringen föreslagits för första gradens tjänstemän i domänstyrelsen, dock vad beträffade dylika assistenter i de sex sydligaste distrikten efter avdrag av 300 kronor, motsvarande sagda tjänstemäns ortstillägg. I de sex nordligaste distrikten borde

dessa 300 kronor tillkomma överjägmästarassistenterna genom höjning av tjänstgöringspenningarna. Avlöningen skulle då bliva resp. 4,500 och 4,800 kronor, under det kommissionen föreslagit resp. 4,200 och 4,400 kronor.

Sveriges kronojägarförbund anför bland annat, att den föreslagna förhöjningen i den lägre skogsstatspersonalens avlöning till stor del skulle bliva illusorisk, ifall, såsom föreslagits, bostadsförmånen borttoges, samt framhåller, att motsvarande förmån vid statens järnvägar föreslagits att icke blott bibehållas utan även utsträckas. Då hittills hyresersättning å allenast 100 kronor utgått till sådana bevakare, som icke åtnjutit bostad in natura, men enligt förslaget staten skulle för upplåtna bostäder kräva minst 200 kronor i hyra, vore en hyresersättning å sistnämnda belopp eller också fri bostad in natura för bevakarnas del en av de oefftergivligaste betingelserna för en rättvis lönereglering, som kunde bliva jämförbar med den för andra likställda befattningshavare.

Sveriges
kronojägar-
förbund.

För egen del hade förbundet kommit till den slutsatsen, att en jämförelse närmast kunde ske med de vid statens järnvägar anställda banmästarna, vilka liksom kronojägarna hade att träffa avtal om samt leda och ansvara för betydelsefulla arbeten. Hittills hade dock kronojägarna i avlöningshänseende legat betydligt under banmästarna, men de hade å andra sidan haft högre lönenivå än den s. k. stationskarlsgruppen. Nu föresloge kommissionen — utan någon motivering — för kronojägarna en avlöning, som till och med vore lägre än för banvakter, stall- och vagnkarlar vid statens järnvägar. Slutavlöningen å dyraste ort skulle nämligen utgöra för banmästare av andra klass 2,830 kronor, innefattande en höjning av 670 kronor samt för banvakter och stationskarlar 2,410 kronor, innebärande en höjning av 810 kronor, men för kronojägare endast 2,350 kronor, utgörande en höjning av blott 650 kronor. Sagda befattningshavare vid statens järnvägar hade dessutom en del förmåner (uniformspersedlar eller beklädnadsersättning, fri läkarvård och medicin samt vissa fria transporter), vilka kunde uppskattas till minst 200 kronor för år, under det att inga dylika förmåner tillkomme kronojägarna. Det vore då naturligt, att förslaget innefattade för kronojägarna en besvikelse. Samma omtanke om höjning av den lägre järnvägspersonalens sociala villkor, som besjälade kommissionen, hade bort få göra sig gällande ännu beträffande den lägre skogsstatspersonalen.

För att kronojägarnas avlöning måtte i någon mån motsvara deras arbete och ansvar — deras redovisningsskyldighet uppginge i flera fall till 60,000 å 70,000 kronor årligen — samt kunna bliva jämförbar med likställda befattningshavares borde dels, som förut nämnts, hyresersättning å 200 kronor eller fri bostad medges, dels ock den föreslagna lönen å 950 kronor höjas till 1,100 kronor, varjämte kronojägarna borde tillerkännas beklädnadsersättning samt fri läkarvård och medicin. Genom den av lönekommissionen föreslagna låga grundlönen skulle vid sjukdom kronojägarna komma i vida ogynnsammare ställning än jämförliga befattningshavare.

Smålands kronojägarförening har förklarat sig ej hava något att erinra mot lönekommissionens förslag beträffande lön, tjänstgöringspenningar och ålderstillägg åt kronojägarna men ansett, att en hyresersättning, även avsedd för kostnad för bränsle, å 250 kronor därjämte behövdes på den grund att kronojägarna ofta finge i sitt hem mottaga skogsarbetare, körare m. fl. för avlöningar m. m. och därjämte hade i förvar en hel del kronan tillhörig arbetsmateriel.

Smålands
kronojägar-
förening.

Domänstyrelsen har i utlåtande häröfver den 15 april 1918 erinrat, att i den av kommissionen föreslagna avlöningen för kronojägare uttryckligen inräknats hyresersättning, samt att, då minst 200 kronor skulle avdragas vid fri bostad, sagda hyresersättning borde beräknas till minst detta belopp eller dubbelt mot hittills. Då kronojägarna i södra delarna av landet nu hade i begynnelseavlöning 1,200 och slutavlöning 1,500 kronor men föreslagits att få resp. 1,700 och 2,150 kronor, i varje fall med hyresersättning inräknad, utgjorde förhöjningen nära 42 procent å begynnelseavlöningen och $43\frac{1}{3}$ procent å slutavlöningen. Denna förbättring vore skäligen och ytterligare höjning kunde ej för närvarande tillstyrkas.

Ang. löne-
regleringens
ikraft-
trädande.

Såväl förenämnda bägge överjägmästare som ock i särskilda skrifter föreningen Sveriges ordinarie jägmästare ävensom de extra jägmästarnas förbund hava vidare hemställt, att den ifrågasatta löneregleringen för skogsstatens personal måtte få tillämpas redan från och med ingången av år 1918. Som skäl härför framhålles huvudsakligen, att dylik lönereglering sedan länge ansetts nödvändig samt att, då kommissionen som utgångspunkt vid sina beräkningar angående löneförbättringens anpassning efter det allmänna prisläget valt tiden närmast före krigsutbrottet, detta syntes visa, att det varit normalt och berättigat, om lönereglering på föreslaget sätt redan då skett.

Ökat antal
jägmästare
och krono-
jägare.

I sin skrivelse den 21 september 1917 har domänstyrelsen framlagt förslag om inrättande av en ny jägmästartjänst och 129 nya kronojägartjänster. Styrelsen har motiverat dessa förslag sålunda:

Revir-
delning.

Ehuru den förvaltande skogsstatspersonalens arbetsbörda under de senare åren ökats i så hög grad, att delning och reglering av revir inom närmaste framtid mångenstädes måste ske, ansåge domänstyrelsen sig dock icke nu böra framlägga fullständigt förslag härtill. För ett revir, nämligen Kopparbergs, vore förhållandena dock sådana, att styrelsen ansåge delning redan nu tvingande nödvändig. Å detta revirs Garpenbergsdel, för vars förvaltande en biträdande jägmästare nu vore anställd, hade göromålen ökats i hög grad, särskilt sedan skogsförvaltningen även måst övertaga själva jordbruket å Garpenbergs huvudgård. Förvaltningen av denna revirdel hade efter hand, även genom ökad virkesförädling och utvidgad elektrifiering, blivit av den krävande art, att det ansåges nödvändigt, att denna befattnings handhades av ordinarie tjänsteman. En behöflig reglering mellan Kopparbergs revir och det intill liggande Älvdalens östra revir skulle ock härmed möjliggöras. Styrelsen har därför hemställt, att nämnda biträdande jägmästarebefattning från och med år 1919 måtte förändras till ordinarie jägmästartjänst.

För ett någorlunda fullgott upprätthållande av skogsbevakningen och arbetsledningen å de allmänna skogarna och vissa enskilda skogar, huvudsakligen i lappmarkerna och Särna socken med Idre kapellag i Kopparbergs län, hade under åtskilliga år ett betydande antal extra kronojägare måst anställas. För år 1917 uppginge antalet av årsanställda extra kronojägare med arvode inom de delar av riket, som här avsåges, till omkring 280 och, därest förhållandena härutinnan finge ostört

fortgå, komme detta antal säkerligen att behöva ytterligare ökas. För att, även ur rekryteringssynpunkt få proportionen mellan ordinarie och extra kronojägare bättre avvägd, ansåge styrelsen ett antal nya kronojägartjänster oundgängligen nödvändigt, och har sålunda föreslagit inrättande av följande nya ordinarie kronojägartjänster:

1. I Norr- och Västerbottens län, vissa inom skyddsskogsområdet i Jämtland förlagda bevakningstrakter samt Särna och Idre socknar i Kopparbergs län ...	77
2. I övriga delar av Norrland och Dalarna samt i Värmland	41
3. I övriga delar av riket (Bergslags- och Östra distrikten)	11

Summa 129.

Vad angår det fasta reseanslaget så har styrelsen beräknat detsamma efter ett genomsnittsbelopp av 200 kronor. Fördelningen av det sålunda föreslagna reseanslagsbeloppet syntes kunna ske rättvisast, om densamma av domänstyrelsen utfördes, sedan verkan av den nu medgivna traktamentsersättningen för kronojägare under någon tid prövats.

Dessa personalökningar hava av lönekommissionen tagits i beaktande i det förslag till avlöningsstat för skogsstatens ordinarie personal, som kommissionen framlagt.

Jag bör i detta sammanhang omförmäla, att domänstyrelsen i förenämnda skrivelse den 21 september 1917, jämte det styrelsen föreslagit inrättande inom Västerbottens och Norrbottens läns kustland av nya befattningar å extra stat, benämnda förste skogsfogdar, tillika föreslagit, att den nuvarande benämningen »tillsyningsman» för vissa ordinarie bevakare måtte ändras till »skogsfogde».

I proposition nr 274 till 1917 års riksdag föreslog Kungl. Maj:ts riksdagen att medgiva, att resekostnads- och traktamentsersättning finge utgå efter ett modifierat resereglemente till samtliga ordinarie och extra befattningshavare vid skogsstaten. Riksdagen, som biföll detta förslag beträffande den förvaltande personalen, ansåg, att till den bevakande personalen visserligen borde utgå dagtraktamenten enligt modifierat resereglemente men ersättning för de direkta reskostnaderna beredas i form av årsanslag. Dessa anslag borde avpassas efter vederbörandes utgifter för resorna. Tillsvidare syntes de förutvarande fasta respenninganslagen lämpligen kunna gälla såsom resekostnadsanslag av nu ifrågavarande slag. Med iakttagande härav införde riksdagen i den av Kungl. Maj:ts föreslagna avlöningsstaten för skogsstatens ordinarie personal ett tillägg, upptagande respenningar å 250 kronor till 202 kronojägare och 27 tillsyningsmän samt å 200 kronor till 73, 150 kronor till 57, 100 kronor till 100 och 50 kronor till 73 kronojägare. Totalsumman härav uppgår till 94,050 kronor.

*Ang.
de fasta res-
penningarna
åt bevakare.*

Uti en den 16 mars 1918 till jordbruksdepartementet inkommen skrift har Sveriges kronojägarförbund hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen en mot skjutslegans och järnvägsbiljettprisernas stegring svarande förhöjning av de fasta reseanslagen att gälla från början av innevarande år. Förbundet har till stöd härför anfört:

I anledning av den oerhörda ökning, som tillkommit under sista året i utgifterna för resor hade den bevakande skogsstatspersonalen uppdragit åt sin organisation, Sveriges kronojägarförbund, att hos Kungl. Maj:t hemställa om snar åtgärd för de fasta reseanslagens höjande. Som stöd för det berättigade i denna hemställan ville förbundet först och främst anföra det faktum, att kostnaden för resor å järnväg i tredje klass under den senaste tiden ökats med 70 procent och att gällande skjutslega förhöjts med i allmänhet 50 procent — i några län t. o. m. högre. För s. k. privatskjutsar, som bevakarna i mycket stor utsträckning måste anlita, hade kostnaden i de flesta fall mångdubblats. Dessa öknings- och omkostnaderna hade till ojämförligt största delen inträffat efter det 1917 års riksdag fattade sitt beslut i reseersättningsfrågan. För den personal, som erhöle reseersättning enligt resereglementet, hade denna stegring ytterst liten betydelse, ty dessa erhöle ju motsvarande ersättning. Däremot vore det tydligt, att de fasta reseanslagen numera icke på långt när försloge till resekostnadernas täckande. Med avseende på skogsstaten drabbade detta missförhållande de lägst avlönade befattningshavarna.

I detta sammanhang ville förbundet dock uttryckligen framhålla, att det ansåge det av riksdagen beslutade sättet för resekostnadsersättning åt bevakarna i form av fasta årsanslag vara mycket lämpligt för ifrågasvarande personal.

I utlåtande häröver den 3 april 1918 har domänstyrelsen yttrat:

Att en sådan ökning i resekostnaderna, som kronojägarförbundet omförmålt, hade i avsevärd grad förekommit, vore ovedersägligt och skulle denna, därest bevakningspersonalen verkligen i större utsträckning vore hänvisad att vid tjänsteresor anlita järnväg eller skjuts, i vissa fall otvivelaktigt motivera den förhöjning, varom förbundet nu hemställde.

1915 års lönekommission hade emellertid i sitt betänkande den 28 februari 1917 angående reseersättning åt skogspersonalen uttalat, att, vad särskilt kronojägarna anginge, dessa endast mera sällan torde behöva begagna sig av skjuts eller annat allmänt transportmedel vid sina färder inom bevakningstrakten. Detta förhållande bestyrktes av uppgifterna angående kronojägarnas resor under de senaste åren, vilka givit vid handen, att av den å landsväg eller i skogarna tillryggalagda väglängden bortåt hälften fölle på sådana färder, som icke kunnat ske annat än till fots. Även beträffande sådana fall, då möjlighet förelegat att använda skjuts, syntes dock sådan endast sällan i verkligheten hava tagits i anspråk.

Detta kommissionens uttalande ville domänstyrelsen för sin del tillfullo biträda. Sammanställdes detta uttalande med vad kommissionen i berörda betänkande jämväl betonade, nämligen att ersättning till skogsstatspersonalen för av densamma fullgjorda resor i tjänsten givetvis icke vore avsedd att utgöra någon slags avlöning till vederbörande utan allenast ersättning för av tjänstemannen havda utgifter i och för resan, så syntes härav framgå — med beaktande ävenledes av den ersättning

i form av dagtraktamenten, som komme bevakningspersonalen till del för tjänstesor, vilka med nu höjda dagtraktamenten mycket ofta överstege 1,000 kronor och ej sällan torde uppgå till sammanlagt 1,400 kronor och däröver för år räknat — att sådan förhöjning, varpå förbundet nu gjorde anspråk, tillsvidare och till dess fullständig utredning rörande den jämkning av de fasta reseanslagen, som helt visst tarvades, kunde åvägbringas, ej borde ske.

De bevakningstrakter, för vilka höjningen i skjuts- och järnvägstaxor kunde hava någon större inverkan, vore givetvis de, inom vilka finnes ett större antal smärre och spridda skogar. Men i fråga om sådana bevakningstrakter borde kronojägarna kunna påräkna dagarvoden för i det närmaste varje förrättningsdag. Om alltså innehavaren av en dylik bevakningstrakt hade 200 à 250 kronor i fast reseersättning och därtill finge uppbära dagtraktamenten à 7 kronor för exempelvis 200 dagar eller tillsammans 1,400 kronor, bekomme han i rese- och dagtraktamentsersättning 1,600 à 1,650 kronor mot före den 1 september 1917 200 à 250 kronor.

Med stöd av vad sålunda anförts har domänstyrelsen hemställt, att kronojägarförbundets förevarande hemställan icke måtte föranleda vidare åtgärd.

Vad först angår avlöningsstaten för skogsstatens ordinarie personal har lönekommissionen föreslagit en provisorisk löne reglering för hela denna personal. Enligt detta förslag skulle de nuvarande avlöningarna överallt ökas för överjägmästare, jägmästare och skogsingenjörer med 900 kronor. Liksom nu skulle genom att tjänstgöringspenningarna sättas till växlande belopp skillnad göras mellan befattningshavare i olika delar av landet. För kronojägare och tillsyningsmän skulle överallt lönen och tjänstgöringspenningarna tillhoppa ökas med 600 kronor samt de tre ålderstilläggen höjas från 100 till 150 kronor vart och ett, varemot det nu utöver sagda avlöning utgående hyresbidraget å 100 kronor — eller förmån av fri bostad — skulle hädanefter inräknas i lönen, till följd varav, om fri bostad erhöles, avdrag å lönen skulle ske, motsvarande skälig hyra. Kommissionen har uttalat, att dylikt avdrag icke borde understiga 200 kronor.

Departementchefen.

Mot detta förslag hava erinringar riktats från samtliga de tjänstemannakategorier, som beröras av förslaget. De skäl, som därvid förbragts, synas icke kunna fränkännas visst fog. Särskilt gäller detta vad som anförts av de högst och lägst avlönade — dels överjägmästarna och dels kronojägarna och tillsyningsmännen.

Då emellertid den nu ifrågasatta löne regleringen är endast provisorisk samt kommissionens förslag framkommit efter noggrant övervägande av förhållandena inom samtliga de verk och tjänstemannakårer, som äro föremål för kommissionens utredningsarbete, samt tillstyrkts av domänstyrelsen, anser jag mig icke kunna tillråda vidtagandet av några ändringar av principiell betydelse i kommissionens föreslagna

avlöningsstat. Jag finner mig därför böra biträda kommissionens förslag beträffande avlöningsbeloppen för de särskilda tjänstemannakategorierna och instämmer även i förslaget beträffande avdrag å lönen med minst 200 kronor för kronojägare och tillsyningsmän, som åtnjutit fri bostad.

Vad beträffar de av lönekommissionen tillstyrkta ändringar i skogsstatens ordinarie avlöningsstat, som avse förändring av befattningarna såsom biträdande skogsingenjörer till skogsingenjörsbefattningar samt uppförande i staten såsom ordinarie tjänstemän av överjägmästarassistenter, skogstaxatorer och flottledsingenjören, biträder jag dessa förslag. Vad de för dessa befattningshavare föreslagna avlöningarna angår har erinran endast gjorts av de extra jägmästarnas förbund, som ansett, att skogstaxatorernas och överjägmästarassistenternas avlöning borde höjas och för de förra mer än för de senare. Då emellertid domänstyrelsen icke haft något att erinra mot att dessa bägge slag av tjänstemän likställas i avlöningshänseende, läser någon åtskillnad nu icke böra göras. Jag tillstyrker lönekommissionens förslag till avlöningar för samtliga nu nämnda befattningshavare.

Domänstyrelsens förslag om uppförande å ordinarie stat av en ny jägmästartjänst i stället för den extra befattningen såsom biträdande jägmästare i Kopparbergs revirs Garpenbergsdel förordar jag. Den nya tjänsten bör erhålla avlöning enligt V:e klassen i lönekommissionens avlöningsförslag.

Behovet av att öka antalet ordinarie kronojägare synes mig påtagligt. Mot det föreslagna antalet nya dylika befattningshavare har jag icke något att erinra. Jag tillstyrker alltså domänstyrelsens förslag om uppförande i staten av 129 nya ordinarie kronojägartjänster.

I sammanhang med förslag om inrättande av förste skogsfogdetjänster å extra stat har domänstyrelsen ifrågasatt, att benämningen tillsyningsman skulle ändras till skogsfogde. Jag anser dock ej tillräckliga skäl föreligga att vidtaga en sådan förändring.

Såsom förut omförmälts har Sveriges kronojägarförbund hemställt om höjning i de fasta respenningsanslag, som jämlikt riksdagens beslut år 1917 bibehållits i staten med sina förutvarande belopp och som avse att bereda kronojägarna och tillsyningsmännen ersättning för de direkta reskostnaderna. Såsom skäl för denna framställning har åberopats den stegring, som skett i biljettpris, skjutslega m. m. Jag vill erinra, att riksdagen vid anmälan om sitt nyssnämnda beslut anförde, att beloppen av dessa årsanslag till de direkta reskostnaderna givetvis borde bestämmas med hänsyn till bevakningstrakternas utsträckning och kommunikationsförhållanden, och att på grund härav ersättningen i fråga

torde komma att anpassas efter vederbörandes utgifter för resorna. Tillsvidare syntes dock de förutvarande fasta respenningslagen lämpligen kunna gälla som resekostnadsanslag av nu ifrågavarande slag. Såsom av detta riksdagens yttrande framgår, var avsikten, att reseanslagen skulle regleras till att så vitt möjligt motsvara de verkliga resekostnader, som kunde beräknas inom de särskilda bevakningstrakterna. Då en sådan reglering givetvis beror av ett flertal omständigheter, som äro underkastade ofta skeende förändringar — exempelvis inrättande av nya bevakningstrakter, inköp av skogsmark, försäljningar av kronoegendomar, nya kommunikationers öppnande m. m. —, är det tydligt, att en dylik reglering icke gärna kan bli bestående någon längre tid. Det vill därför synas, som om det vore mindre lämpligt att i staten fastslå visst antal respenningsanslag å vissa bestämda belopp. Domänstyrelsen synes också omfatta denna åskådning, i det att styrelsen i fråga om reseanslag till de föreslagna nya 129 kronojägarna beräknat det samma efter ett genomsnittsbelopp av 200 kronor och uttalat, att fördelningen därav torde kunna ske rättvisast, om densamma utfördes av styrelsen, sedan någon tids erfarenhet vunnits. Jag anser på grund härav, att till reseanslag åt kronojägare och tillsyningsmän bör i staten upptagas allenast ett totalbelopp, att fördelas efter Kungl. Maj:ts bestämmande. Summan av de i staten nu upptagna reseanslagen till de nuvarande 532 kronojägarna och tillsyningsmännen utgör 94,050 kronor. Till de 129 nya kronojägarna skulle efter 200 kronor till varje behövas 25,800 kronor. Sammanlagda göra dessa belopp 119,850 kronor. I betraktande av höjningarna i biljettpris och skjutslegor, vilka väl få anses komma att åtminstone till en del bli bestående även efter kristidens slut, synes det belopp, som bör stå till Kungl. Maj:ts förfogande för ändamålet, böra bestämmas till 140,000 kronor. Att jag icke anser beloppet böra sättas högre, beror på, att kronojägarna blott vid en mindre del av sina färder i tjänsten torde använda sådant transportmedel, för vilket avgift betalas.

På grund av vad jag nu anfört får jag framlägga följande förslag till avlöningsstat för skogsstatens ordinarie personal:

	Lön	Tjänstgöringspennin- gar	Summa	
1 överjägmästare	4,700	3,400	8,100	Efter 5 år kan lönen höjas med 600 kronor.
5 d:o	23,500	17,000	40,500	
1 d:o	4,700	3,000	7,700	
5 d:o	23,500	15,000	38,500	
1 flottlesingenjör	4,200	2,800	7,000	
1 jägmästare	3,000	3,200	6,200	Efter 5 år kan lönen höjas med 400 kronor. efter ytterligare 5 år likaledes med 400 kronor samt efter än ytterligare 5 år ävenledes med 400 kronor.
17 d:o	51,000	54,400	105,400	
1 d:o	3,000	3,000	6,000	
23 d:o	69,000	69,000	138,000	
1 d:o	3,000	2,800	5,800	
14 d:o	42,000	39,200	81,200	
1 d:o	3,000	2,600	5,600	
6 d:o	18,000	15,600	33,600	
1 d:o	3,000	2,400	5,400	
10 d:o	30,000	24,000	54,000	
1 d:o	3,000	2,200	5,200	Efter 5 år kan lönen höjas med 300 kronor.
46 d:o	138,000	101,200	239,200	
1 skogsingenjör	3,000	2,800	5,800	
10 skogsingenjörer	30,000	28,000	58,000	
1 överjägmästarassistent	2,600	1,800	4,400	
5 överjägmästarassistenter	13,000	9,000	22,000	
1 överjägmästarassistent	2,600	1,600	4,200	
5 överjägmästarassistenter	13,000	8,000	21,000	
1 skogstaxator	2,600	1,800	4,400	
5 skogstaxatorer	13,000	9,000	22,000	
1 skogstaxator	2,600	1,600	4,200	
4 skogstaxatorer	10,400	6,400	16,800	
1 kronojägare	950	950	1,900	
278 d:o	264,100	264,100	528,200	
1 d:o	950	850	1,800	
148 d:o	140,600	125,800	266,400	
1 d:o	950	750	1,700	
205 d:o	194,750	153,750	348,500	
1 tillsyningsman	950	950	1,900	
26 tillsyningsmän	24,700	24,700	49,400	
Reseanslag till kronojägare och tillsyningsmän	—	—	140,000	
Summa	—	—	2,290,000	

Anmärkning. Innehar befattningshavare boställe, skall boställets uppskattade avkomst avgå å indelningshavarens lön. Därest åt befattningshavare upplåtes bostad, skall han vidkännas avdrag å lönen, motsvarande skälig hyra.

Genom riksdagens beslut år 1908 och kungörelsen den 17 juni samma år hava stadgats villkor och bestämmelser för åtnjutande av de från och med år 1909 fastställda nya avlöningsförmånerna för skogsstaten. I sammanhang med godkännandet av den nya avlönings-

staten för skogsstaten av år 1915 förklarades, att de villkor och bestämmelser, som då gällde för åtnjutande av de i avlöningsstaten för skogsstaten för ordinarie befattningshavare upptagna avlöningsförmåner, skulle vara gällande även i fråga om avlöningarna å den nya staten, därvid vad samma villkor och bestämmelser innehöle beträffande jägmästare skulle äga tillämpning jämväl å skogsingenjör och biträdande skogsingenjör samt vad de innehöle beträffande kronojägare skulle tillämpas även i fråga om tillsyningsman.

Slutligen har, i samband med fastställandet av avlöningsstaten av år 1917, förklarats, att nyssnämnda villkor och bestämmelser skulle vara gällande även i fråga om avlöningarna å denna nya stat.

Emellertid är att märka, hurusom genom kungörelsen den 28 augusti 1917 angående resekostnads- och traktamentsersättning åt befattningshavare vid skogsstaten och statens skogsskolor vissa modifikationer ägt rum beträffande de bestämmelser i avlöningsvillkoren, som avse respenningar.

Lönekommissionen har anfört, att då densamma enligt sitt huvuduppdrag hade att undersöka möjligheten av gemensamma avlöningsbestämmelser för ett flertal verk, bland dem skogsstaten, statens skogsskolor och domänstyrelsen, och den nu föreliggande löneregleringen endast vore att anse såsom ett provisorium, hade kommissionen icke ansett sig böra i detta sammanhang föreslå nya avlöningsvillkor, utan borde de nu gällande bestämmelserna fortfarande kunna tillämpas, dock med vissa tilläggsstadganden, som föranleddes av tillkomsten av nya grupper ordinarie befattningshavare.

Därvid borde särskilt framhållas, hurusom kommissionen ansett, att, i anslutning till vad nu vore föreskrivet beträffande jägmästare, bestämmelse borde meddelas därom, att flottledsingenjör, överjägmästarassistent och skogstaxator endast i inskränkt omfattning må äga åtaga sig sådana förrättningar åt enskilda, som kunna sägas falla inom området för deras tjänster.

Kommissionen har i enlighet härmed föreslagit, att det måtte förklaras,

att de villkor och bestämmelser, som nu gälla för åtnjutande av de i avlöningsstaten för skogsstaten för ordinarie befattningshavare upptagna avlöningsförmåner skola vara gällande även i fråga om avlöningarna för samtliga ordinarie befattningshavare å den nu föreslagna staten, dock med iakttagande

dels att flottledsingenjör, överjägmästarassistent och skogstaxator endast inom de gränser domänstyrelsen bestämmer, äga åtaga sig, den förstnämnde flottledsförrättningar och de senare skogsförrättningar åt enskilda:

och dels att vid sjukdomsfall överjägmästarassistent eller skogstaxator

skall vara skyldig att, om han förordnas till högre befattning vid skogsstaten, bestrida densamma mot åtnjutande av de för befattningen anslagna tjänstgöringspenningarna i stället för egna tjänstgöringspenningar, dock ej längre än sammanlagt tre månader under ett och samma kalenderår.

Vad kommissionen sålunda föreslagit får jag tillstyrka.

Den nya avlöningsstaten torde böra vinna tillämpning från och med år 1919.

Skogsstatens
extra
personal.
Lönekom-
missionen.

1915 års lönekommission har i sitt omförmälda betänkande yttrat sig jämväl angående viss extra personal vid skogsstaten samt därom anfört följande:

»Ett bifall till det av kommissionen framlagda förslaget beträffande avlöningar åt ordinarie befattningshavare vid skogsstaten torde även böra finnas föranleda vissa förhöjningar i avlöningshänseende för extra befattningshavare därstädes.

Grunderna för avlöande av denna senare personal finnas emellertid icke upptagna i avlöningsstaten för skogsstaten utan hava fastställts av Kungl. Maj:t.

De biträdande jägmästarna äro för närvarande två till antalet, en i Kopparbergs och en i Värmlands län. Av dessa åtnjuter från 1918 års början den förre ett arvode av 3,800 kronor och den senare ett arvode av 3,600 kronor.

Förordnande åt dylik tjänsteman plägar meddelas, när till följd av markinköp eller av andra skäl arbetet inom visst revir hastigt ökats, och uppdrages därvid åt den biträdande jägmästaren att på ett mera självständigt sätt förvalta en del av reviret. Enligt styrelsens förslag skulle under år 1919 förordnas allenast en sådan extra tjänsteman, nämligen inom Värmlands län.

Därest kommissionens förslag beträffande förhöjd avlöning åt ordinarie revirförvaltare vinner bifall, torde arvodet för den ifrågakvarande biträdande jägmästaren lämpligen kunna sättas till 4,200 kronor eller samma belopp, som av kommissionen föreslagits skola i begynnelseavlöning utgå till överjägmästarassistent och skogstaxator i motsvarande del av landet.

Revirassistenterna och de med dem likställda *skyddsskogsassistenterna* åtnjuta arvode av lägst 2,400 och högst 3,000 kronor enligt följande grunder: begynnelsearvodet utgör i s. k. fjällrevir 2,600 kronor och i s. k. kustrevir 2,400 kronor, vartill kunna komma två arvodesförhöjningar, vardera å 200 kronor, efter resp. 3 och 6 års väl vitsordad tjänstgöring å avlönad befattning inom skogsstaten eller domänstyrelsen.

I fråga om resekostnads- och traktamentsersättning gälla beträffande dessa assistenter från och med den 1 september 1917 de genom kungörelse den 28 augusti 1917 för personal vid skogsstaten i sådant hänseende meddelade bestämmelser. Enligt tidigare föreskrifter ägde däremot assistenter i Norrland samt i vissa delar av Kopparbergs län att utöver fasta respennningar uppbära dagtraktamente av 6 kronor för dag under resor och utarbeten. På grund av stadgandena i nyssnämnda kungörelse äro numera de sistnämnda revir-assistenterna i fråga om dagtraktamenten likställda med övriga assistenter.

Vad förut är sagt om revirassistenter i norrländska kustrevir gäller till alla delar även beträffande *extra skogsingenjörer*; och åtnjuta dessa sålunda för närvarande begynnelsearvode av 2,400 kronor och slutarvode av 2,800 kronor jämte reseersättning enligt nämnda kungörelse.

Vid övervägande av de arvoden, som må bära bestämmas för ifrågavarande assistenter och extra skogsingenjörer, torde — på grund av ett utav riksdagen år 1917 gjort uttalande i sammanhang med godkännande av de nya grunderna för resekostnads- och traktamentsersättning åt skogsstatens personal — hänsyn bära tagas till den inkomst, som de i norra delarna av landet tjänstgörande assistenter och extra skogsingenjörer tidigare kunnat påräkna till följd av de till dessa utgående särskilda dagtraktamentena.

Då nu, enligt vad domänstyrelsen uti sin förenämnda skrivelse den 21 september 1917 beräknat, berörda särskilda dagtraktamenten skulle kunna anses för de därtill berättigade motsvara en merinkomst av 400 kronor om året, synas fördenskull arvodena bära avvägas så, att befattningshavare i de revir, där dylika traktamenten förut utgått, komma i åtnjutande av minst 400 kronor högre ersättning än motsvarande tjänstemän i södra delarna av landet.

Med iakttagande härav och med tillämpning av övriga nu gällande grunder för arvodenas bestämmande torde avlöningarna för revir-assistenter, skyddsskogsassistenter och extra skogsingenjörer lämpligen bära hållas mellan lägst 3,000 och högst, ålderstillägg inberäknade, 4,000 kronor.

Domänstyrelsen har uti skrivelsen den 21 september 1917 föreslagit inrättande av en ny grupp extra befattningshavare med benämning *förste skogsfogdar*, och har styrelsen därvid anfört huvudsakligen följande.

För att undvika användande av överkvalificerad arbetskraft borde enligt styrelsens mening i Norrbottens och Västerbottens kustland tillsättas ett antal befattningshavare med tjänsteställning mellan skogsingenjörerna och de nuvarande tillsyningsmännen. Dessa tjänstemän, vilka i första hand borde tillsättas med en inom vart och ett av de 11 skogsvårdsområdena, skulle i väsentlig mån kunna utföra stämplingsförrättningar och anordningar för skogsvården å de enskilda, dimensionslagen underkastade skogarna i nämnda kustland.

Sedan numera medel anvisats för inrättande av fortsättningsskola å Klotten, ansåge styrelsen för ifrågasatt befattningar fullt utbildade och kompetenta personer komma att bli tillgängliga. Det framhölls tillika, att genom den sålunda föreslagna anordningen ock kunde vinnas, att den nu kännbara bristen på skogstjänstemän skulle bli i någon mån avhjälp.

De ifrågasatt befattningshavarna syntes styrelsen böra benämnas förste skogsfogdar, i sammanhang varmed den nuvarande benämningen tillsyningsmän ansågs böra utbytas mot skogsfogdar.

Då de föreslagna förste skogsfogdetjänsterna ej förut ägde någon motsvarighet inom skogsstatens förvaltning, ansåg styrelsen, att verkningarna först borde prövas, innan tjänsterna uppfördes å ordinarie stat. Styrelsen föreslog för denskull, att befattningarna för år 1919 måtte uppföras å extra stat med för var och en ett årsarvode av 2,200 kronor samt med rätt till tre ålderstillägg, vardera å 150 kronor efter 3, 6 och 9 år. Därjämte skulle utgå 350 kronor i fasta respenningar och 6 kronor i dagarvode vid resor.

Därest det av domänstyrelsen i förevarande avseende framlagda förslaget anses böra komma till utförande — en fråga varom kommissionen icke torde hava att yttra sig — synes arvodet till de tilltänkta nya befattningshavarna, vilka skulle stå i förmansställning till de nuvarande tillsyningsmännen, böra sättas i lämpligt förhållande till den av kommissionen för tillsyningsmän föreslagna avlöningen; och har kommissionen i överensstämmelse härmed funnit berörda arvode kunna bestämmas till 2,500 kronor. Då emellertid inrättandet av dessa extra befattningar till en början endast skulle hava karaktären av ett försök, har kommissionen icke ansett det vara lämpligt, att redan nu meddelas bestämmelser om några mot ålderstillägg svarande förhöjningar av arvodet.

Mot förslaget att de ifrågasatt nya befattningshavarna skulle utöver fasta respenningar åtnjuta traktamentsersättning, motsvarande den för 5:e klassen i resereglementet gällande, har icke givit kommissionen anledning till annan erinran, än att kommissionen förutsätter, att för utgående av dylikt traktamente skall tillämpas vad enligt förenämnda kungörelse den 28 augusti 1917 i sådant hänseende gäller för tillsyningsmän och kronojägare.

Någon anledning att särskilt yttra sig beträffande avlöningarna till övriga extra befattningshavare har icke för kommissionen förelegat.»

I fråga om benämningen skogsfogde har domänstyrelsen i den åberopade skrivelsen hänvisat till att ordet fogde vore en gammal svensk benämning, som inom andra fack återfunnes i gruvfogde, gårdsfogde, brandfogde, plogfogde m. fl.

I merberörda skrivelse den 21 september 1917 har domänstyrelsen beträffande den extra personlen framlagt, förutom de av lönekommissionen omförmälda förslag om fortsatt anställande av en biträdande jägmästare inom Värmlands län, om 400 kronors arvodesökning för vissa assistenter samt om inrättande av förste skogsfogdebefattningar, även följande förslag.

*Domän-
styrelsen.*

Åt skogstaxatorerna borde med hänsyn till den inkomstminskning dessa bleve underkastade genom att de skulle åtnjuta resekostnads- och trakamentsersättning enligt modifierat i stället för förut oreducerat rese-reglemente medgivnas en arvodesförhöjning av 400 kronor, vilket för 11 taxatorer under helt år och en taxator under ett halvt år skulle uppgå till 4,600 kronor. Denna tillökning borde få beräknas från och med år 1918, enär minskningen i förmåner bleve lika kännbar under sistnämnda år, som sedermera. Vid bifall till lönekommissionens förslag om taxatorernas uppförande å ordinarie stat har denna framställning betydelse endast för år 1918.

Under förutsättning att de av domänstyrelsen föreslagna 129 nya kronojägartjänsterna inrättades, skulle de extra bevakarnas antal kunna minskas. Årsarvodet borde beräknas till i medeltal 1,450 kronor, varav 200 kronor utgjorde tillfälligt lönetillägg i enlighet med vad som beviljats för år 1918.

Med anledning av en framställning från de extra jägmästarnas förbund har därefter domänstyrelsen i utlåtande den 28 januari 1918 förklarat, att det varit styrelsens avsikt, att den arvodestillökning å 400 kronor, som styrelsen ifrågasatt för vissa assistenter och för extra skogsingenjörer på grund av borttagandet av det förut till dem utgående dagtraktamentet av 6 kronor, skulle tillkomma dem även under år 1918.

I särskilt utlåtande den 20 mars 1918 har lönekommissionen beträffande förslagen om arvodesförhöjning med 400 kronor under år 1918 åt skogstaxatorer och vissa assistenter samt åt extra skogsingenjörer erinrat, att de nu till dessa tjänstemän utgående avlöningar, på förslaget sätt förhöjda, skulle komma att understiga de avlöningsbelopp, kommissionen tänkt sig skola utgå till samma befattningshavare från och med år 1919, samt förklarat, att, därest dylik arvodesförhöjning funnes böra med hänsyn till riksdagens uttalande år 1917 beredas

*Lönekom-
missionen.*

nämnda tjänstemän under år 1918, kommissionen icke hade något att erinra mot det av domänstyrelsen i sådant avseende föreslagna beloppet.

*De extra
jägmästarnas
förbund.*

I sitt yttrande över lönekommissionens betänkande har de extra jägmästarnas förbund berört även vissa frågor angående den extra skogsstatspersonalen.

Beträffande de arvodesförhöjningar å 200 kronor efter resp. 3 och 6 år, som nu äro medgivna revir- och skyddsskogsassistenter samt extra skogsingenjörer, har förbundet framhållit, att till ålderstilläggens allmänna uppgift att medgiva ungefär samma levnadsstandard, alltefter som behoven växte på grund av ökad försörjningsplikt, samt att i någon mån förmedla övergången för de obehörade tjänstemannagrupperna till högre avlöningsklasser komme, vad skogsstatens personal beträffade, även uppgiften att motverka de lockelser, som särskilt för de äldre extra jägmästarna gjorde sig allt starkare gällande till att övergiva statstjänsten. Då arvodesförhöjningarna hittills ej stått i rimlig proportion till behovet, föresloges, att revirassistenterna måtte erhålla tre eller åtminstone två dylika förhöjningar, vardera å omkring $\frac{1}{5}$ eller lägst $\frac{1}{6}$ av skillnaden mellan begynnelseavlöningen för en revirassistent och en jägmästare, således 400 kronor, efter resp. 3, 6 och 9 år. Denna fråga vore av stor vikt och borde genomföras redan nu vid den provisoriska löneordningen.

Om man frånsåge de 400 kronor, vilka av kommissionen och domänstyrelsen beräknats utgöra en ersättning för förlust av tidigare åtnjutna dagtraktamenten, och om man vidare toge i betraktande, att kommissionen icke föreslagit någon förändring av förut utgående ålderstillägg rörande dessa tjänstemannagrupper, skulle högsta begynnelseavlöning för assistent och extra skogsingenjör utgöra 3,200 kronor, enär arvodet, de båda ålderstilläggen och ersättningssumman inberäknade, skulle få utgöra högst 4,000 kronor. Då assistenterna tidigare kunnat räknas i tre avlöningsgrupper: a) sådana med 2,400 kronor i begynnelsearvode och utan dagtraktamenten (sörlandsassistenter), b) sådana med 2,400 kronor i begynnelseavlöning och med dagtraktamenten å 6 kronor (kustrevirassistenter och extra skogsingenjörer) och c) sådana med 2,600 kronor begynnelseavlöning och med enahanda dagtraktamenten (fjällrevirassistenter), samt likartad absolut löneförbättring torde förutsättas för samtliga klasser, skulle dessa enligt kommissionens förslag komma att i begynnelsearvode åtnjuta a) 3,000 kronor b) 3,000 kronor + 400 kronor i förlustersättning och c) 3,200 kronor + 400 kronor i förlustersättning. Den absoluta löneförbättringen skulle således inskränka sig till 600 kronor eller till och med mindre än den för ordinarie kronjägare (ålderstilläggsförhöjning inberäknad) föreslagna. Även sedd i förhållande till den förhöjning, som föreslagits för övriga befattningshavare, vore den för assistenter anmärkningsvärt låg. Förbundsstyrelsen ville därför föreslå, att skillnaden i förutvarande begynnelsearvode mellan kust- och fjällrevirassistenter, eller 200 kronor, vilken vore att betrakta som ett *rent kallortstillägg*, utbrötes som sådant, och att kommissionens löneskala i övrigt tillämpades, varigenom begynnelsearvodena skulle ställa sig på följande något fördelaktigare sätt: a) 3,200 kronor, b) 3,200 kronor + 400 kronor i förlustersättning samt c) 3,200 kronor + 400 kronor i förlustersättning och 200 kronor i kallortstillägg.

Förbundet har slutligen uttalat sig för höjning av den biträdande jägmästarens avlöning, att för skogsindelningsassistenter begynnelsearvodet måtte bli 3,000 kronor

med två förhöjningar å 400 kronor efter resp. 3 och 6 år samt att sockenallmännings-assistenterna måtte till den del de avlönades av staten komma i åtnjutande av samma avlöningsförbättring som likställda skogsstatstjänstemän.

Domänstyrelsens förslag om inrättande av förste skogsfogdetjänster samt förändrande av titeln tillsyningsman till skogsfogde har föranlett en inläga från Sveriges kronojägarförbund, som anfört bland annat:

Sveriges
kronojägar-
förbund.

Dessa förslag vore av så genomgripande betydelse ej blott för de lägre skogsstatstjänstemännens tjänsteställning i allmänhet utan ock för själva arbetssättet inom skogsstaten och i viss mån även för skogsstatspersonalens anseende inför den befolkning, som för sina skogars vård hade beröring med denna personal, att förbundet beslutat göra framställning, att förslaget ej måtte av Kungl. Maj:t upptagas.

Förslaget syntes vara att betrakta som en något modifierad form av det redan av 1906 års skogsundervisningskommitté framlagda förslaget om inrättande av en dylik mellanklass tjänstemän inom skogsstaten, vilket förslag icke föranlett någon åtgärd, antagligen därför, att de i statstjänst varande fackmännen inom kommittén reserverat sig mot detsamma och betecknat de föreslagna nya tjänstemännen såsom onödiga och olämpliga. De hade ansetts onödiga, emedan bristen kunde afhjälpas genom ökad utbildning av den egentliga kronojägarkåren, och olämpliga därför att deras anställning vore tvärt emot all strävan att förenkla förvaltningen.

Nödvändigheten av denna nya tjänstemannaklass i skogsstaten syntes än mera tvivelaktig numera, då den lägre skogsundervisningen stode inför en *verklig* reform till det bättre. Med den förbättrade skogsskolundervisning, som nu vore att motse, vore förbundet fullt övertygat, att tillsyningsmännens i Norr- och Västerbottens läns kustland befogenhet utan risk skulle kunna ökas till den omfattning, som skulle tillkomma de föreslagna nya tjänstemännen.

Emot den nuvarande arbetsordningen inom skogsstaten framkastades ofta den tillvitelsen, att den vore invecklad och onödigt omständlig. Skulle nu ytterligare en klass tjänstemän inrättas, så skulle därmed skapas en ny instans, vilket i många fall skulle försena ärendenas behandling och för befolkningen göra det än mera oklart, vem de skulle vända sig till i frågor, som berörde deras med skogen förbundna intressen. Särskilt gällde detta Norrland, där skogslagarna lagt även enskilda skogars vård i skogsstatspersonalens händer. Den popularitet, som skogsstatspersonalen åtnjöte i denna del av landet, vore icke stor och med ytterligare en tjänstegrads tillökning bland denna personal komme befolkningens välvilja förvisso ej att ökas.

Den föreslagna benämningen »skogsfogde» vore olämplig. I folkmedvetandet vore namnet »fogde» ännu förbundet med känslan av att det bures av skatteindrivare, förpaktare eller pådrivare över arbetsfolk. Bland svenska allmogen hade denna benämning en allt annat än god klang.

Förbundet befarade även, att förste skogsfogdarnas tjänsteställning i förhållande till de förutvarande tillsyningsmännen och kronojägarna komme att bli en onödig befälsställning, där den yngre, möjligen teoretiskt bättre bildade, förmannen komme att pressa och vara pådrivare över den äldre kamraten, som dock hade samma bottenskola och därtill mångårig erfarenhet. Att ett sådant förhållande ej

komme att skapa arbetstrevnad inom skogsstaten, vore visst och säkert. Det komme sannolikt att medföra disciplinära slitningar av beklaglig art.

Därest denna nya tjänstemannaklass nu skulle inrättas, hade därmed tillkommit behov av en ny skolform i den skogsundervisningsplan, som beslutats av 1912 års riksdag. Till de skogliga undervisningsanstalter, som då bestämdes, nämligen skogsskolan, forstmästarkursen och jägmästarkursen vid skogshögskolan, skulle nu komma en fortsättningsskola med full ämnesomfattning. De sakkunniga, som enligt bemyndigande den 13 oktober 1916 tillkallats av domänstyrelsen för att avge förslag till den lägre skogsundervisningens omorganisation, hade i sitt betänkande uttalat som sin enhälliga mening, att ett sådant undervisningsväsende skulle bli tungt och mindre ändamålsenligt. Dessa sakkunniga hade vidare enhälligt och övertygande förklarat, att den nu försöksvis inrättade ettåriga fortsättningsskolan å Kloten vore olämplig och borde ersättas med en fortsättningsskola för specialundervisning med kortare kurser. En omändring av fortsättningsskolan enligt dessa sakkunnigas förslag skulle givetvis i hög grad försvåras — kanske omöjliggöras — om staten själv dessförut hade skaffat sig behov av från den ettåriga skolan utgångna elever för att med dem tillsätta de nya, till sin nytta omtvistade, förste fogdarna.

Alla skäl syntes tala för, att ett beslut om inrättande av förste skogsfogdetjänster icke nu borde fattas, utan att därmed borde anstå, tills den lägre skogsundervisningen blivit definitivt ordnad och det därefter tagits i övervägande, huruvida icke användningen av överkvalificerad arbetskraft inom skogsstaten kunde inkränkas genom att öka den nuvarande lägre personalens befogenhet.

*Domän-
styrelsen.*

I utlåtande häröver den 4 mars 1918 har domänstyrelsen yttrat huvudsakligen följande:

Förbundet ställde sig avvisande gentemot inrättandet av en mellanklass av tjänstemän inom skogsstaten. Endast två klasser av tjänstemän för skogsstaten hade hittills utbildats; antingen vid skogsskola eller ock vid skogsinstitut, respektive skogshögskola. Detta förhållande hade med skogsskötselns alltjämt stegrade intensitet och det därmed ökade kravet på utnyttjande i högsta möjliga grad av tjänstemännens kunskaper och kompetens i övrigt ej alltid visat sig tillfredsställande. Det hade i vissa fall lett till att överkvalificerad arbetskraft kommit till användning. Offentligen, såsom inom riksdagen, hade flerfaldiga gånger hävdats den åsikten, att överkvalificerad arbetskraft borde undvikas inom statens tjänstekärer. Redan 1906 års skogsundervisningssakkunniga hade, helt visst med tanke härpå, föreslagit, att ett så kallat skogsläroverk skulle inrättas, avsett att utbilda en mellanklass av tjänstemän. Visserligen hade två av de sakkunniga anfört reservation mot nämnda förslag, men dessa reservanter hade saknat erfarenhet om den speciella tjänstgöring, som utövades inom de delar av landet, för vilka styrelsen nu föreslagit tillsättande av en mellanklass.

I det utlåtande, som styrelsen den 24 september 1908 avgav i anledning av nämnda sakkunnigas betänkande, hade styrelsen visserligen avstyrkt inrättandet av det ovan berörda skogsläroverket, men hade däremot uttalat, att inrättandet av en skogsskolans fortsättningskurs, avsedd för personer med folkskoleutbildning, syntes böra ske, vilken kurs skulle förse enskilda och i någon mån även staten med arbetsledare, vilkas kompetens vore större än de från allenast skogsskola utexaminerade lärjungarnas.

Det av skogsundervisningssakkunniga föreslagna skogsläroverket hade icke kommit till stånd. I stället hade vid skogshögskolan irrättats en så kallad forstmästarkurs, som i huvudsak bildade en motsvarighet till den förutvarande lägre kursen vid skogsinstitutet. Dessa lägre kurser hade icke löst frågan om utbildning av den mellanklass av tjänstemän, som syntes erforderlig såväl i vissa fall inom skogsstaten som ock hos enskilda skogsägare, då nämligen de från nämnda kurser utexaminerade i regel kommit att tillgodose behovet hos enskilda av förvaltande personal, alltså med en ställning nära jämförlig med jägmästarnas.

Hos enskilda skogsägare hade sedan gammalt funnits tjänstemän av en mellanklass i viss mån motsvarande den, som styrelsen nu föreslagit. Sålunda hade å, bland andra, större bruksskogar varit anställda överskogsvaktare med ställning mellan den vid bruket anställda skogsförvaltaren, ofta med jägmästares utbildning, och skogvaktarna med utbildning i regel vid statens eller enskilda skogsskolor. Även skogsägare, som icke ansett sig kunna anställa särskild skogsförvaltare med högre skoglig utbildning, utan i stället uppdragit åt sådan person att en eller ett par gånger om året besöka deras skogar för att giva instruktioner och direktiv, hade i många fall ansett lämpligt att anställa överskogsvaktare. Vidare hade sedan länge hos de större skogsbolagen, särskilt de norrländska, varit anställda faktorer med en ställning i viss mån motsvarande de nyssnämnda överskogsvaktarnas. Denna mellanklass av tjänstemän, som den privata skogshanteringen sålunda synes funnit med sin fördel förenligt att använda, torde med de mindre fordringar, som tidigare ställts på densamma, fyllt sin uppgift, men dess utbildning torde numera knappast kunna anses tillfyllest.

Till inrättande av en fortsättningsskola hade sedermera 1916 års riksdag anvisat medel å extra stat, varefter densamma trätt i funktion vid Kloten sistlidna höst. Ehuruval den slutliga formen för denna skola först efter några års erfarenhet syntes böra fastställas, vore domänstyrelsen dock övertygad, att densamma skulle visa sig i stånd att meddela erforderlig kompetens för den mellanklass av tjänstemän, som syntes erfordras för staten såväl som för enskilda.

Det låge givetvis nära till hands, att kronojägarna ställde sig avvisande mot ett förslag, som innebure, att med dem ursprungligen jämställda skulle komma att i vissa fall intaga en förmansställning gentemot dem. Några vägande skäl kunde styrelsen icke finna, att förbundet framlagt vid den nu framförda oppositionen. Då förbundet uttalade, att de med kronojägarna jämställda tillsyningsmännen utan risk skulle kunna erhålla den ökade befogenhet, som avsetts att tilläggas förste skogsfogdarna, syntes detta häntyda på, att förbundet icke för sig klargjort, vilka krav, som komme att ställas på förste skogsfogdarna, vilka i huvudsak skulle komma att övertaga arbeten, som hittills utförts av skogsingenjörer med utbildning vid skogsinstitut eller skogshögskola. Och då förbundet antydde, att, med fortsättningsskolans uppdelning å ett flertal skilda kortare kurser, åt kronojägarna likaväl skulle kunna anförtros den mera krävande tjänstgöring, som nu vore avsedd kunna lämnas åt förste skogsfogdarna, förbisåge förbundet, att för erhållande av kompetens till utförande av arbeten, som eljest varit uppdragna åt högskolebildade tjänstemän, det icke vore tillräckligt att erhålla större utbildning i en eller annan gren av skogshushållningen, utan att därför erfordrades en generellt större utbildning. För den tjänstgöring, som åläge en kronojägare i allmänhet, vore sådan större utbildning däremot icke behöfvlig.

Den av förbundet anförda åsikten, att en viss komplicering i ärendenas behandling skulle uppstå genom tillsättandet av förste skogsfogdar, syntes sakna fog. Det borde tvärtom kunna förväntas, att en såväl snabbare som enklare behandling av de utsynings- och andra ärenden, varom här vore fråga, skulle kunna åvägbringas genom en förste skogsfogdeinstitution, rekryterad med kompetenta krafter, vilket allt för övrigt ej så mycket hängde på en förste skogsfogdeinstitution i och för sig som på arten av de reglementariska föreskrifter, vilka kunde finnas erforderliga att utfärda efter ett eventuellt beslut om tillsättande av dylika tjänstemän.

De betänkligheter förbundet framhållit beträffande benämningen skogsfogde syntes med allt skäl kunna anses överdrivna.

Vad slutligen vidkomme förbundets andragande av de disciplinära slitningar, som en förste skogsfogdeinstitution skulle befaras medföra, så ville icke styrelsen tro, att faran för dylika slitningar skulle vara större inom kronojägarkåren än inom varje annan kår, där tjänstemän genom befordringar ofta komme i den situation, vari förste skogsfogdarna skulle komma till med dem förut jämställde.

I sammanhang härmed ville styrelsen erinra därom, att i nästan alla kårer eller yrken funnes tjänstemän av mellanklasställning, vilket visat sig vara praktiskt och nyttigt för att i vissa fall undvika användande av överkvalificerad arbetskraft. Enligt styrelsens mening borde dock tjänstemän av dylik mellanklass icke i allmänhet införas inom skogsstaten, men för här ifrågasvarande arbeten ansåge styrelsen på förut anförda motiv tjänstemän med högskoleutbildning till en del kunna utbytas mot tjänstemän av sådan mellanklasställning. Framdeles syntes också sådana från fortsättningsskolan utexaminerade elever kunna lämpligen användas såsom dikningsledare och som sådana även ersätta högskolebildade tjänstemän.

Beträffande kostnaderna för arvoden till skogsstatens extra personal har domänstyrelsen i sin skrivelse den 21 september 1917 framlagt en beräkning. Då emellertid denna dels upptager tjänstemän, vilka nu ifrågasatts att uppföras å ordinarie stat, dels för viss extra personal förutsätter andra avlöningar, än som numera, sedan lönekommissionens förslag avgivits, lära böra beviljas, giver sagda beräkning ej längre någon användbar grund för beloppets bestämmande.

*Departementets
chefen.*

Mot de av lönekommissionen föreslagna arvodesbeloppen för den biträdande jägmästaren inom Värmlands län, för revirassistenter och skyddskogsassistenten samt extra skogsingenjörer har jag ej något att erinra. Assistenternas begynnelsearvoden böra alltså för olika delar av landet bliva resp. 3,000, 3,400 och 3,600 kronor, vartill komma två arvodesförhöjningar å 200 kronor. De extra skogsingenjörerna böra erhålla arvode å 3,400 kronor jämte enahanda arvodesförhöjningar.

Förslaget att för dimensionslagens tillämpningsområde inrätta en ny grupp av befattningshavare med tjänsteställning mellan skogsingenjörerna och tillsyningsmännen synes mig vara av domänstyrelsen på ett övertygande sätt motiverat. De erinringar, som framställts mot

detta förslag från kronojägarförbundets sida, finner jag vara tillfyllestgörande bemötta i styrelsens utlåtande över förbundets skrift. Det synes mig mycket lämpligt, att dessa nya befattningar besättas med från tortsättningsskolan vid Kloten utgångna elever. Benämningen å de nya befattning-havarna anser jag böra bliva skogsfogde. Jag finner detta ord mera lämpligt för dem än för tillsyningsmännen. Deras arvode bör i enlighet med vad lönekommissionen tillstyrkt sättas till 2,500 kronor, varjämte de böra erhålla fasta respenningsanslag å i genomsnitt 350 kronor, att fördelas efter Kungl. Maj:ts bestämmande. Några särskilda dagarvoden vid resor böra icke tillkomma dem i annan mån än att de böra åtnjuta traktamentsersättning efter femte klassen i resereglementet enligt samma grunder, som gälla för tillsyningsmän.

I enlighet med domänstyrelsens, av lönekommissionen tillstyrkta hemställan bör arvodestillökning med 400 kronor för år redan under år 1918 tillkomma de extra skogsingenjörerna, ävensom de assistenter, vilka enligt de bestämmelser, som gällde före den vid fjolårets riksdag beslutade ändringen i rese- och traktamentsersättningarna, ägde åtnjuta särskilt dagtraktamente av 6 kronor. Beträffande skogstaxatorerna, vilka nu föreslås att från och med år 1919 uppföras å ordinarie stat, bör tillökning med samma belopp beviljas för år 1918.

Med iakttagande av de sålunda tillstyrkta arvoden samt efter inhämtande från domänstyrelsen av vissa uppgifter har jag funnit arvoden a. m. för skogsstatens extra personal böra för år 1919 förslagsvis beräknas sålunda:

biträdande jägmästare, arvode	kronor	4,200
revir- m. fl. assistenter, arvoden	»	325,000
extra skogsingenjörer, arvoden	»	62,000
skogsfogdar, arvoden	»	27,500
» respenningar	»	3,850
extra skogsbevakare, arvoden	»	261,000

Summa kronor 683,550,

vilken summa torde böra avjämnas till 685,000 kronor.

I sitt förslag angående domänfondens driftkostnader för år 1919 har domänstyrelsen upptagit anslagsposten till ålderstillägg åt skogsstatens personal med ett från 125,000 kronor till 150,000 kronor höjt belopp. Häremot har jag ej något att erinra.

Ålderstillägg
åt skogs-
statens
personal.

Anslagsposten till pensionering av skogsstatens personal torde böra i enlighet med domänstyrelsens förslag bibehållas vid sitt nuvarande belopp av 65,000 kronor.

Pensionering
av skogs-
statens
personal.

Då nu lönereglering föreslås för kronojägare och tillsyningsmän samt ökade arvoden beräknats för den extra bevakarpersonalen, behöver någon anslagspost till tillfällig löneförbättring icke för år 1919 tagas i beräkning bland domänfondens driftkostnader.

Reseersättningar.

Till reseersättningar åt skogsstatens personal beräknades i propositionen nr 274 till 1917 års riksdag ett belopp av 820,000 kronor, avsett för såväl ordinarie som extra personal. Riksdagen, vilken, såsom förut nämnts, ansåg fasta reseanslag böra bibehållas för den bevakande personalen och för sådant ändamål upptog i avlöningsstaten för skogsstatens ordinarie personal ett belopp av 94,050 kronor, minskade den föreslagna särskilda anslagsposten till reseersättningar med samma belopp till 725,950 kronor.

I skrivelsen den 21 september 1917 har domänstyrelsen för beräkning av anslagsbehovet till resekostnader utgått från de beräkningar lönekommissionen år 1917 framlagt och som återgivits i nyssberörda proposition. Styrelsen har emellertid höjt de sålunda beräknade beloppen med 20 procent på grund av den ökning i resornas frekvens, som även kommissionen förutsatt, och har därefter höjt det sålunda erhållna beloppet med 10 procent för den förvaltande och 5 procent för den bevakande personalen på grund av den redan vid tiden för avlåtandet av styrelsens skrivelse inträffade stegringen i järnvägs- och skjutstaxor. För den i styrelsens förslag såsom ordinarie upptagna personalen har i enlighet härmed uträknats ett totalbelopp av 709,860 kronor. Härvid bör dock anmärkas, att styrelsen synes hava upptagit resekostnad för bevakarna enligt lönekommissionens och Kungl. Maj:ts förslag år 1917 i stället för enligt de bestämmelser, som på grund av riksdagens beslut blivit gällande. Från sagda belopp böra därför dragas bevakarnas fasta reseanslag, nämligen för de förutvarande bevakarna 94,050 kronor och för de 129 föreslagna nya kronojägarna 25,800 kronor, tillhoppa 119,850 kronor ävensom förslagsvis 10 procent härå för de av domänstyrelsen nu beräknade höjningarna, i vad de gälla själva reskostnaderna. Härigenom sänkes den beräknade resekostnaden för den personal, som domänstyrelsen i sagda skrivelse upptagit som ordinarie, däri inräknade skogsskolföreståndarna i egenskap av förvaltare av skolrevir, till i avjämnat tal kronor 578,000.

Härtill kommer enligt styrelsens beräkningar		
för en biträdande jägmästare	»	1,780
» skogstaxatorer	»	16,100
» revir- m. fl. assistenter.....	»	208,000

för extra skogsingenjörer	kronor	42,500
» (förste) skogsfogdar	»	10,560
» extra bevakare	»	136,000
Summa kronor		992,940.

Det är emellertid att märka, att denna beräkning verkställdes i september 1917. Sedan dess hava dels maximiskjutstaxorna och åkdonslegorna ävensom biljettpreisen å järnvägar blivit ytterligare höjda dels ock dagtraktamentsbeloppen enligt resereglementet höjts med 3 kronor för varje klass. Sammanlagda torde dessa förhållanden medföra en mycket väsentlig höjning av resekostnaderna.

I detta sammanhang har jag att omförmäla följande ärende.

I lönekommissionens förslag till ändrade grunder för resekostnads- och traktamentsersättning åt befattningshavare vid skogsstaten, vilket omförmäldes i propositionen nr 274 till 1917 års riksdag och som — med bortseende från att fasta respenningsanslag tilldelades bevakarna — ledde till, att dylik ersättning beslöts skola utgå enligt gällande rese-reglemente med iakttagande av de modifikationer och särskilda bestämmelser Kungl. Maj:t ägde föreskriva, föreslogs bland annat, att halvt dagtraktamente måtte få utgå vid resa, som räckt minst 8 men ej fullt 12 timmar, dock beträffande den bevakande personalen endast om resan företagits på förmans order för utförande av visst uppdrag. Hade nattkvarter måst anlitas, skulle dock alltid fullt dagtraktamente utgå. I enlighet härmed hava föreskrifter härom meddelats i kungörelse den 28 augusti 1917.

Dessa bestämmelser ägde motsvarighet vid statens järnvägar. I skrivelse den 8 september 1917 har nu emellertid järnvägsstyrelsen hemställt, att sagda tid av 8 timmar måtte sänkas till 6 timmar och såsom skäl anført de numera väsentligt fördyrade kostnaderna under resor, isynnerhet om, såsom fallet vore vid resor, vilka räckte 6 timmar, eller däröver, måltid därunder behövde intagas utom hemmet. Lönekommissionen har i häröver avgivet utlåtande den 27 december 1917 framhållit, att kommissionens nämnda förslag år 1917 grundat sig på önskvärdheten att åstadkomma likformighet och att, då järnvägsstyrelsens nu framlagda förslag syntes hava fog för sig, kommissionen ej hade något att däremot erinra, under förutsättning att ändringen komme att gälla även skogsstaten. Domänstyrelsen har i utlåtande den 4 februari 1918 jämväl biträtt förslaget.

Därefter har föreningen Sveriges ordinarie jägmästare i ingiven

skrift anhållit, att för jägmästare måtte utgå dagarvoden enligt samma bestämmelser, som gälla för vissa tjänstemän under vattenfallsstyrelsen, vilka bestämmelser vore än mer fördelaktiga för tjänstemännen.

För egen del finner jag mig böra tillstyrka nedsättning i omförmälda tid från 8 till 6 timmar. Beträffande statens järnvägar kan detta ske utan riksdagens hörande. Ehuruväl även i fråga om skogsstaten Kungl. Maj:t äger meddela närmare bestämmelser angående dagtraktamentena, synes dock beträffande den nu ifrågasatta ändringen riksdagen böra, med hänsyn till vad i ärendet uttalats vid fjolårets riksdag, beredas tillfälle att yttra sig om densamma.

Med hänsyn till samtliga nu angivna förhållanden torde det behöfliga anslaget till skogsstatens reseersättningar icke böra upptagas till lägre belopp än förslagsvis 1,300,000 kronor.

Ersättning
för expedi-
tionslokal.

Till ersättning för expeditionslokal till vissa skogsstatstjänstemän har för år 1918 uppförts ett anslag av förslagsvis 35,100 kronor. Domänstyrelsen har i merberörda skrivelse den 21 september 1917 icke föreslagit annan ändring härutinnan, än att dylik ersättning måtte beredas jämväl skogstaxatorerna med samma belopp som revirförvaltarna eller 250 kronor till varje. Taxatorerna hade nämligen ett ganska avsevärt expeditionsarbete, för vars utförande såväl indelningsassistenter och kronojägare som mera tillfälliga biträden oftast måste arbeta i samma lokal som taxatorn själv.

Jag tillstyrker för min del detta förslag. Enligt vad jag från domänstyrelsen inhämtat anses dylik ersättning böra beredas även flottledsingenjören. Då nu föreslås att å ordinarie stat uppföra 11 skogstaxatorsbefattningar jämte nyssnämnde flottledsingenjör, behöver anslaget ökas med 3,000 kronor till 38,100 kronor.

Egentliga för-
valtnings-
kostnader.

Beträffande de egentliga förvaltningskostnaderna har domänstyrelsen i skrivelsen den 21 september 1917 yttrat:

»Efter hand som skogsskötseln för varje år alltmera ökats i intensitet och virkesförädlingen utvidgats, hava de egentliga förvaltningskostnaderna även stigit. Härtill har nu även kommit den oerhörda stegringen i alla arbets- och transportpriser, som uppkommit under de nu rådande förhållandena. Dessa prisstegringar göra, att alla jämförelser med förut år från år skeende någorlunda jämna ökningar i utgifterna för avverkningar och transporter nu bliva skäligen värdelösa vid beräkningar för framtiden. Det för år 1917 till nämnda ändamål anslagna beloppet, 6,189,422 kronor, har sålunda visat sig alldeles otillräckligt, och redan nu hava vederbörande jägmästare hos styrelsen begärt ökning i respektive anslag med till-

sammans i det närmaste 2,000,000 kronor. Denna starka ökning är huvudsakligen beroende på avverkningarna för tillgodoseende av landets bränslebehov. Styrelsen, som dock håller före, att senare tids starka prisstegringar nu nått sin höjdpunkt, och att de priser, på vilka jägmästarnas beräkningar av förvaltningskostnader för år 1918 grundat sig, icke i någon nämnvärd grad behöva höjas för år 1919, har därför till utgångspunkt för beräkning av anslagsbehovet till de egentliga förvaltningskostnaderna antagit summan av de utav jägmästarna och skogsingenjörerna för år 1918 begärda förvaltningsmedlen. Dessa medel uppgå till:

för Övre Norrbottens distrikt	kronor	1,393,044
» Nedre Norrbottens	»	»	2,080,930
» Skellefteå	»	»	844,929
» Umeå	»	»	1,234,175
» Härnösands	»	»	1,021,670
» Mellersta Norrlands	»	»	1,496,000
» Gävle-Dala	»	»	2,448,816
» Bergslags	»	»	1,459,328
» Östra	»	»	1,043,689
» Västra	»	»	1,150,661
» Smålands	»	»	928,041
» Södra	»	»	900,524

Summa kronor 16,001,807.»

Uti dessa summor vore dock även inräknade kostnader för extra skogsbevakning. Dessa, som av styrelsen inräknats under »kostnader för skogsstatens extra personal», beräknades ungefärligen motsvara den normala ökningen i anslagsbehovet från år 1918 till år 1919.

Sedan generalförslag angående driftkostnader under år 1918 för statens domäner numera blivit fastställt, har jag med ledning av detta förslag ävensom generalförslaget för år 1917 låtit för jämförelse uppgöra följande tabell, upptagande de förvaltningskostnader för skogsdomänerna under berörda två år, som utgöras av jägmästarnas och skogsingenjörernas förvaltningsmedel. I tabellen upptagas icke kostnaderna för extra skogsbevakning och ej heller resekostnads- och traktamentsersättning till skogsstatens personal, vilka ingå i den i domänstyrelsens ovanintagna yttrande meddelade slutsumman av 16,001,807 kronor. Dessa kostnader hava nämligen här förut upptagits med särskilda belopp.

*Departements-
chefen.*

	1917	1918	Ökning	Minskning
Avverkning och virkestransport.....	6,189,423	10,652,662	4,463,239	—
Skogsodling och beståndsvård	549,863	621,610	71,747	—
Vägar	361,103	538,150	177,047	—
Hägnad m. m.	51,783	63,298	11,515	—
Dikning	451,893	282,471	—	169,422
Byggnader	884,796	939,228	54,432	—
Inventarier	63,654	53,800	—	9,854
Skatter	808,332	909,918	101,586	—
Diverse utgifter	278,765	389,810	111,045	—
Summa kronor	9,639,612	14,450,947	4,990,611	179,276

I denna tabell faller genast i ögonen den våldsamma ökningen i kostnaderna för avverkning och virkestransport, huvudsakligen beroende på bränsleavverkning. Även om dessa kostnader skulle nedgå under år 1919, vilket är synnerligen tvivelaktigt i betraktande av bland annat de högt uppdrivna arbetskostnaderna, behöva ökade medel anvisas för andra ändamål, vilka nu måst mer eller mindre eftersättas. Den omständigheten, att flertalet av övriga utgiftsposter utvisa stegringar, innebär nämligen ej i och för sig, att arbetena ökats, utan torde till stor del bero på prisstegringar.

På grund härav synas mig jägmästarnas och skogsingenjörernas direkta förvaltningsutgifter för år 1919 ej böra beräknas lägre än till 14,500,000 kronor.

I de egentliga förvaltningskostnaderna ingå emellertid jämväl en del andra utgifter, så att nämnda kostnader synas kunna med ledning av generalförslaget för år 1918 och för slutsummans avjämnning beräknas för år 1919 sålunda:

Direkta förvaltningsutgifter	kronor 14,500,000
Överjägmästares expenser	» 39,340
Skogsindelning, vissa byggnadsarbeten, oförutsedda utgifter m. m.	» 787,860
Summa kronor	15,327,200

Förnyelse-
fond för
återväxt-
kostnader.

Då bruttoinkomsterna av skogsmedlen för år 1919 i statsverkspropositionen beräknats till 47,000,000 kronor, bör, enligt den av riksdagen år 1916 godkända princip, 5 procent härav beräknas att avsättas

till förnyelsefonden för återväxtkostnader med 2,350,000 kronor. Enär till skogsodlings- och dikningsarbeten, som böra bestridas från denna fond, i förenämnda beräkning över de direkta förvaltningsutgifterna för år 1919 kan anses ingå ett belopp av i runt tal 1,000,000 kronor, kunna i stället dessa utgifter sänkas med samma belopp och till följd därav summan av de egentliga förvaltningskostnaderna minskas till 14,327,200 kronor.

För skogsstatens befattning med privatskogar under utsyningslagen och dimensionslagen skall gottgörelse tillföras domänfonden genom anslag å riksstaten. Härtill finnas för år 1919 enligt riksdagens numera fattade beslut att tillgå dels för utsyningslagens handhavande anslag å 200,000 kronor å ordinarie stat och dels för dimensionslagens handhavande anslag å 130,000 kronor å ordinarie samt 80,000 kronor å extra stat, tillhopa 410,000 kronor.

Avdrag.

III. Kostnader för statens jordbruksdomäner.

I sin skrivelse den 21 september 1917 har domänstyrelsen framlagt förslag till höjda avlöningar åt domänintendenterna.

Styrelsen har härom anfört:

Avlöning åt domänintendenter.

Domänstyrelsen.

»Till avlöning åt domänintendenter finnas bland driftkostnaderna uppfört ett belopp av 35,500 kronor. Detta belopp har jämlikt nådiga breven den 29 oktober och den 31 december 1915 fördelats mellan de särskilda domänintendentsbefattningarna sålunda, att av domänintendenterna i årligt arvode åtnjutas i Östergötlands samt vissa delar av Kalmar län 3,800 kronor, i Jönköpings, Kronobergs samt vissa delar av Kalmar län, Kristianstads, Malmöhus, Älvsborgs och Skaraborgs län 3,000 kronor, i Södermanlands län 2,600 kronor, i Uppsala samt Göteborgs och Bohus län 2,500 kronor, i Stockholms län 2,000 kronor, i Västmanlands län 1,900 kronor, i Örebro län 1,400 kronor och i Hallands län 800 kronor.

I sin underdåniga skrivelse den 15 oktober 1915 angående det till avlöning åt domänintendenter för år 1916 anvisade anslag anförde domänstyrelsen, bland annat, att det ej syntes vara tvivel underkastat, att ej den ersättning, som utginge för uppehållande av domänintendentsbefattningarna i riket, vore knappt tillmätt med hänsyn såväl till betydelsen och omfattningen av därmed förenade göromål som till de under senare tider väsentligt stegrade levnadsomkostnaderna samt att, då frågan om domänintendenternas framtida ställning och avlöning torde bliva föremål för prövning av de utav chefen för jordbruksdepartementet tillkallade domänsakkunniga, styrelsen ej ansett sig böra för det dåvarande framkomma med något förslag till genomgripande förändringar i berörda avseende.

Då det emellertid ej försports, att de s. k. domänsakkunniga till prövning förehaft nyssberörda fråga, och då det torde vara tvivel underkastat, huruvida den

omgestaltning av den lokala domänförvaltningen, som inrättandet av distriktsstyrelser skulle medföra, kommer till stånd inom en närmare framtid, har styrelsen ansett, att åtgärder nu böra vidtagas för förbättrande av domänintendenternas avlöningsförhållanden.

Genom nådigt brev den 7 december 1883 angående ordnandet av domänförvaltningen i orterna under år 1884 fastställdes avlöningsförmånerna för dåvarande 19 domänintendenter. De belopp, som då fastställdes, äro fortfarande gällande beträffande domänintendentsbefattningarna i Stockholms, Uppsala, Södermanlands, Jönköpings, Kristianstads, Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Skaraborgs och Örebro län. Vad övriga nuvarande domänintendentsbefattningar angår hava i samband med indragningen av domänintendentsbefattningen i Kalmar län och de med sistnämnda befattning förenade göromåls fördelning mellan domänintendenterna i Östergötlands och Kronobergs län arvodena höjts för domänintendenten i Östergötlands län från det år 1883 fastställda beloppet 3,000 kronor till 3,800 kronor och för domänintendenten i Kronobergs län, vars arvode tidigare sänkts från 2,600 till 2,000 kronor, till 3,000 kronor. Beträffande slutligen Hallands och Västmanlands län hava arvodena i dessa län höjts i Hallands län från och med år 1910 från 500 till 800 kronor och i Västmanlands län från och med år 1916 från 1,300 till 1,900 kronor.

Under erinran vidare att styrelsen i skrivelse denna dag angående uppehållande av domänintendentsbefattningarna m. m. gjort framställning därom, att den fördelning av domänintendentsgöromålen i Kalmar län mellan domänintendenterna i Östergötlands och Kronobergs län, som ägt rum under 1916 och 1917, måtte upphöra och särskild domänintendent tillsätts för Kalmar län, får styrelsen till stöd för sitt yrkande om förbättring i domänintendenternas avlöningsvillkor ytterligare anföra följande. Det är visserligen sant, att under de år, som förflutit sedan domänintendenternas arvoden fastställdes, antalet under domänstyrelsens förvaltning ställda jordbruksegendomar väsentligt nedgått, men det torde icke desto mindre vara fallet, att domänintendenternas göromål likafullt under årens lopp ökats väsentligt. En ny lagstiftning har framkallat nya sätt för egendomarnas användning, och de inom jordbruket i allmänhet framträdande kraven på en intensivare skötsel hava givit anledning till ökat antal framställningar från såväl domänförvaltningens som arrendatorers och utomståendes sida.

För förrättningar i statens ärenden åtnjuta domänintendent resekostnads- och traktamentsersättning efter tredje klassen i gällande resereglemente. Dessa ersättningar kunde med det stora antal förrättningar, som det åligger domänintendent att utföra, vid tillämpning av resereglementet av den 11 februari 1881 uppgå till avsevärda belopp. Numera sedan resereglementet av den 13 december 1907 trätt i kraft, torde resekostnadsersättningen i regel åtgå för täckande av de särskilda resekostnaderna. Om avsikten också ej varit, att tjänsteresor skulle medföra vinst för förrättningsmannen, ligger dock i nu anmärkta förhållanden en omständighet, som är ägnad att försvåra utkomsten.

Under återopande av vad sålunda anförts får domänstyrelsen hemställa, att det under rubrik »kostnader för statens jordbruksdomäner: avlöning åt domänintendenter» nu uppförda belopp måste höjas till 53,700 kronor att tillsvidare fördelas med 4,500 kronor till varje av domänintendenterna i Östergötlands, Malmöhus och Skaraborgs län, 4,000 kronor till varje av domänintendenterna i Jönköpings, Kristian-

stads och Alvsborgs län, 3,600 kronor till varje av domänintendenterna i Stockholms, Uppsala, Södermanlands, Göteborgs och Bohus samt Västmanlands län, 3,000 kronor till varje av domänintendenterna i Kalmar, Kronobergs och Örebro län samt 1,200 kronor till domänintendenten i Hallands län.»

I utlåtande den 20 mars 1918 har förbemälda avlöningskommission med hänsyn till den långa tid, som förflutit, sedan nu utgående arvoden till domänintendenterna bestämdes, funnit fullt fog föreligga för en arvodesförhöjning samt meddelat, att från kommissionens sida icke något vore att erinra mot de av domänstyrelsen i sådant hänseende föreslagna beloppen.

*Lönekommis-
sionen.*

Att domänintendenternas arvoden numera måste betecknas såsom alltför låga, finner jag uppenbart. Såsom domänstyrelsen antytt hava visserligen förslag framkommit till omorganisation av förvaltningen av kronans jordbruksdomäner, varav naturligtvis domänintendentsbefattningarna skulle röna inverkan, men då utredningen härom ej är avslutad och det i varje fall synes sannolikt, att, i den mån frågan förbindes med inrättandet av distriktsstyrelser, densamma icke på grund av personalbristen inom skogsstaten kan inom den närmaste tiden företagas till avgörande, anser jag nämnda förslag icke böra få utgöra hinder för att bereda dessa befattningshavare en välbehörlig arvodesförhöjning. Jag vill erinra, att numera särskild domänintendent blivit förordnad för Kalmar län. De av domänstyrelsen föreslagna arvode-beloppen synas mig lämpligt avvägda, men håller jag före, att Kungl. Maj:t bör äga frihet att bestämma de särskilda arvodenas storlek. Av skilda anledningar kunna nämligen ändringar finnas böra ske, vilket också hittills inträffat. Mot det föreslagna totalbeloppet, 53,700 kronor, har jag ej något att erinra.

*Departements-
chefen.*

I de till resekostnader vid domänförvaltningen samt till övriga med förvaltningen av jordbruksdomänerna förenade kostnader upptagna beloppen, respektive 45,000 och 100,000 kronor, har domänstyrelsen icke ifrågasatt någon ändring. På grund av numera höjda dagtraktamenten, stegrade biljettpris m. m. synes mig emellertid det förra av dessa belopp böra höjas till 70,000 kronor.

*Resekostna-
der och
övriga ut-
gifter.*

IV. Krigstidstillägg och krigstidshjälp för år 1919.

Krigstids-
tillägg och
krigstidshjälp
för år 1919.

I den av riksdagen godkända beräkningen över driftkostnaderna för statens domäner för år 1918 finnes upptagen en post till krigstidstillägg och krigstidshjälp under år 1917. Med hänsyn till den omläggning av budgetens anordning, som medfört, att krigstidstillägg och krigstidshjälp för år 1918 vad beträffar den personal, som avlönas från anslag under huvudtitlarna, uppförts å tilläggsstat för samma år, böra icke heller för domänfondens vidkommande 1919 års driftkostnader belastas med utgifter för sagda ändamål för år 1918. Enligt riksdagens redan fattade beslut skola dessa utgifter för år 1918 vad statens domäner angår bestridas av verkets medel, och den åtgärd, som må erfordras för att sagda utgift må bliva vederbörligen beaktad vid statsregleringen, lärer icke ankomma på jordbruksdepartementet.

Jag vill däremot erinra, att chefen för finansdepartementet vid framläggandet av förslag till årets statsverksproposition anförde, att det syntes påtagligt, att jämväl för år 1919 sådana dyrtidstillägg, som nyss nämnts, måste beredas vederbörande och borde tillsvidare upptagas till samma belopp, vartill de beräknats för år 1918. Han anförde även, att han i fråga om befattningshavare vid de affärsdrivande verken tagit hänsyn till dyrtidstilläggen åt dem vid beräkningarna över samma verks inkomster för sistnämnda år. Med hänsyn härtill lärer nu visst belopp för år 1919 böra härtill upptagas bland statens domäners driftkostnader.

I propositionen nr 10 beräknades ifrågavarande kostnad för år 1918 vad statens domäner angår till 1,400,000 kronor. Riksdagen, som beslöt vissa ändringar å de av Kungl. Maj:t föreslagna grunderna för krigstidstilläggen och krigstidshjälpen, medförande ökade utgifter för statsverket, ansåg beloppet böra beräknas till 1,900,000 kronor. Då vid bifall till mina här förut framlagda förslag till provisorisk löne-reglering samt tillfällig löneförbättring m. m. de belopp, å vilka krigstidstillägg bör beräknas, bliva ganska avsevärt höjda, torde för krigstidstillägg och krigstidshjälp för år 1919 beträffande statens domäner icke böra beräknas lägre belopp än 2,100,000 kronor.

Samman-
fattning.

Vid bifall till mina här ovan gjorda framställningar skulle följaktligen driftkostnaderna för förvaltningen av statens domäner under år 1919 komma att beräknas på följande sätt:

I. Kostnader för domänstyrelsen:

avlöningsstat för styrelsen	kronor	216,400	
extra byråer hos styrelsen	»	33,900	
extra notarie å domänfiskalskontoret	»	3,900	
ålderstillägg åt styrelsens personal	»	13,000	
pensionering av styrelsens personal	»	2,300	
anställande av extra amanuenser och biträden hos styrelsen samt renskrivning m. m.	»	11,000	
postbefordringsavgifter	»	60,000	
styrelsens expenser	»	25,000	
rese- och traktamentsersättning åt styrelsens personal	»	6,000	
tryckningskostnader för styrelsen	»	9,500	381,000

II. Kostnader för statens skogsdomäner:

skogsstatens ordinarie personal	kronor	2,290,000
» extra »	»	685,000
ålderstillägg åt skogsstatens personal ..	»	150,000
pensionering av skogsstatens personal ..	»	65,000
reseersättningar	»	1,300,000
ersättning för expeditjonslokal	»	38,100
förnyelsefond för återväxtkostnader	»	2,350,000
egentliga förvaltningskostnader	»	14,327,200
	kronor	21,205,300

Avgår

a) ordinarie anslag för tillsyn å enskildas skogar i lappmarkerna och Särna socken med Idre kapellag	kronor	200,000	
b) ordinarie anslag för tillsyn å enskildas skogar i Västerbottens och Norrbottens läns kustland	»	130,000	
c) extra anslag för sistnämnda ändamål	kronor	80,000	410,000
			20,795,300

III. Kostnader för statens jordbruksdomäner:

avlöning åt domänintendenter	kronor	53,700	•
res-kostnader vid domänförvaltningen	»	70,000	
övriga med förvaltningen av jordbruks- domänerna förenade kostnader	»	100,000	223,700
IV. Krigstidstillägg och krigstidshjälp för år 1919			2.100,000
		Summa kronor	23,500,000.

I statsverkspropositionen hava dessa driftkostnader beräknats till allenast 23,000,000 kronor. Den nu inträdda ökningen av 500,000 kronor är uteslutande beroende av de av riksdagen vidtagna ändringarna i de av Kungl. Maj:t föreslagna reglerna för krigstidstilläggs och krigstidshjälp utgående, på grund av vilka riksdagen ansett dessa kostnader vad statens domäners fond angår böra för år 1918 höjas, vilket, som ovan nämnts, nu ansetts böra iakttagas även för år 1919. Oaktat den nu av Kungl. Maj:t beräknade höjningen i dessa kostnader uppgår till 700,000 kronor utöver vad som beräknats i propositionen nr 10, har dock den totala ökningen i driftkostnadsberäkningen kunnat begränsas till 500,000 kronor, eller det belopp, varmed enligt riksdagens beräkning utgifterna för krigstidstillägg och krigstidshjälp för år 1918 skulle komma att ökas på grund av riksdagens beslut.

Under återropande av vad jag sålunda anført hemställer jag, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels godkänna de av mig framlagda förslagen till avlöningsstater för domänstyrelsen och för skogsstatens ordinarie personal, att tillämpas från och med år 1919;

dels förklara, att de vilkor och bestämmelser, som äro stadgade för åtnjutande av de i nu gällande stater för domänstyrelsen och för skogsstatens ordinarie personal upptagna avlöningsförmåner, skola vara gällande även i fråga om avlöningar till samtliga ordinarie befattningshavare å vederbörande nya stat, dock med de av mig tillstyrkta förklaringar och tillägg;

dels förklara, att en var, som med eller efter den 1 januari 1919 tillträder ordinarie befattning i domänstyrelsen eller skogsstaten, skall vara pliktig att underkasta sig de sålunda tillstyrkta villkoren och bestämmelserna, samt att de förutvarande innehavare av ordinarie befattningar i nämnda styrelse eller inom skogsstaten, vilka icke före den 1

december 1918 anmäla, att de vilja övergå till vederbörande nya avlöningsstat och underkasta sig de för avlöningens åtnjutande stadgade villkor och bestämmelser, och som icke lagligen kunna därtill förbindas, skola varda bibehållna vid dem enligt dittills gällande avlöningsstat tillkommande avlöningsförmåner ävensom, i den mån ej annat föranledes av bestämmelserna i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension, vid den rätt till pension, som dittills tillkommit dem;

dels, med godkännande av de av mig härovan gjorda beräkningar, såsom driftkostnader under år 1919 för statens domäner, *förslagsvis* uppföra ett belopp av 23,500,000⁰⁰ kronor, att utgå av domämfondens avkastning;

dels ock medgiva, att arvodestillökning med 400 kronor för helt år räknat må under år 1918 av domämfondens avkastning utgå till en var skogstaxator och extra skogsingenjör ävensom sådan assistent, vilken enligt de bestämmelser, som gällde före ikraftträdandet av den vid 1917 års riksdag beslutade ändringen i rese- och traktamentsersättning till skogsstatens personal, skulle ägt åtnjuta särskilt dagtraktamente av 6 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle till riksdagen avlätas proposition i ämnet av den lydelse, bilaga ... vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Hugo Nordlander.
